Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

15 päivänä joulukuuta 2016*

Tulliliitto — El Salvadorista peräisin olevien tonnikalavalmisteiden tuonti — Tuontitullien jälkikanto — Hakemus tuontitullien jälkikannosta luopumiseksi — Asetuksen (ETY) N:o 2913/92 220 artiklan 2 kohdan b alakohta ja 236 artikla — Oikeus hyvään hallintoon asetuksen (ETY) N:o 2454/93 872 a artiklan yhteydessä — Toimivaltaisten viranomaisten tekemä virhe, jota ei voitu kohtuudella havaita

Asiassa T-466/14,

Espanjan kuningaskunta, asiamiehenään aluksi A. Rubio González, sittemmin V. Ester Casas, abogado del Estado,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään P. Arenas, A. Caeiros ja B.-R. Killmann,

vastaajana,

jossa on kyse SEUT 263 artiklaan perustuvasta vaatimuksesta kumota 14.4.2014 annettu komission päätös C(2014) 2363 final, jossa todetaan, että tuontitullien peruuttaminen oli yksittäistapauksessa perusteltua tietyn määrän osalta mutta ei tietyn toisen määrän osalta (REM 02/2013), siltä osin kuin päätöksessä katsotaan, ettei 14 417 193,41 euron suuruinen tuontitullien peruuttaminen ollut perusteltua,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Dittrich sekä tuomarit J. Schwarcz (esittelevä tuomari) ja V. Tomljenović,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Palacio González,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 6.4.2016 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

tuomion

Tosiseikat

1 Vuosina 2007–2009 kaksi Calvo-konserniin kuuluvaa Espanjaan sijoittautunutta yhtiötä Calvo Conservas, SL ja Calvo Distribución Alimentaria, SL (jäljempänä yhdessä tullivelallinen) toivat Espanjaan jalostettuja tonnikalatuotteita, eli tonnikalasäilykkeitä ja pakastettuja tonnikalan selkäfileitä, joiden ilmoitettiin olevan peräisin El Salvadorista (jäljempänä riidanalaiset maahantuonnit).

2 Tullivelallinen pyysi Espanjan tulliviranomaisia soveltamaan riidanalaisiin maahantuonteihin yleistä tullietuusjärjestelmää (jäljempänä GSP-järjestelmä), mikä merkitsi 24 prosentin suuruisen yhteisen tullitariffin kantamatta jättämistä, ja esitti tätä varten A-alkuperätodistukset, jotka El Salvadorin viranomaiset ovat antaneet viejän – joka on Calvo-konserniin kuuluva eräs toinen yhtiö, Calvo Conservas El Salvador, SA de CV, joka oli toimittanut El Salvadorin tulliviranomaisille asiakirjat, joilla osoitetaan tuotteiden alkuperä GSP-järjestelmää varten – pyynnöstä.

3 Tullivelallisen esittämien alkuperätodistusten perusteella Espanjan tulliviranomaiset hyväksyivät tuotteiden alkuperäksi El Salvadorin ja hyväksyivät tullivelallisen hakemuksen tullietuuskohtelun soveltamisesta riidanalaisiin tuonteihin.

4 Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) ja useiden Euroopan unionin jäsenvaltioiden edustajat tekivät 8.–20.11.2009 tarkastuksen El Salvadorissa, koska tonnikalavalmisteiden maahantuontiin epäiltiin liittyvän väärinkäytöksiä.

5 OLAFin 2.6. ja 7.12.2009 päivätyistä tarkastuspöytäkirjoista ja 16.9.2010 päivätystä loppukertomuksesta ilmenee, että GSP-järjestelmän sääntöjä ei ole noudatettu. Asiassa on ilmennyt useita riidanalaisten maahantuontien alkuperään liittyviä sääntöjenvastaisuuksia. Nämä sääntöjenvastaisuudet liittyvät GSP-järjestelmää varten soveltumattomien alkuperätodistusten käyttöön, sen säännön rikkomiseen, jonka mukaan alusten miehistöstä vähintään 75 prosenttia on oltava edunsaajamaan tai jäsenvaltion kansalaisia, jotta aluksen katsottaisiin olevan edunsaajamaasta, ja El Salvadorin ja Seychellien lipun käyttämistä Calvo-konsernille kuuluvissa Montelape- ja Montealegre-nimisissä tonnikalanpyyntialuksissa, mistä syystä näiden kahden aluksen oli katsottava olevan kansallisuudettomia, eikä niiden kalastaman tonnikalan voitu täten katsoa olevan peräisin El Salvadorista.

6 OLAF tutki sääntöjenvastaisuuden, joka liittyy kahden lipun käyttämiseen Montelape- ja Montealegre-nimisissä tonnikalanpyyntialuksissa, tarkastaakseen Calvo-konserniin kuuluvan yhtiön Calvopesca, SA:n kalastuksen rakennerahastoista saamien varojen käytön. OLAFin loppukertomuksessa todetaan vakavia väärinkäytöksiä, jotka liittyvät edellä mainittuihin aluksiin, jotka oli rekisteröity Seychelleille rahoituksen saamiseksi kalastuksen rakennerahastoista ja jotka siirrettiin kahden vuoden käytön jälkeen El Salvadorin lipun alle, jotta saaliiden voitaisiin ilmoittaa olevan peräisin El Salvadorista GSP-järjestelmän mukaisen tullietuuskohtelun soveltamiseksi.

7 OLAFin kertomusten johdosta Espanjan viranomaiset aloittivat vuonna 2010 menettelyn tuontitullien jälkikäteiseksi kantamiseksi ja sovelsivat riidanalaisiin maahantuonteihin yleistä 24 prosentin tuontitullia. Vaadittujen tuontitullien määrä oli 15 292 471,19 euroa.

8 Tullivelallinen esitti 1.7.2011 tuontitullien peruuttamista koskevan hakemuksen yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL 1992, L 302, s. 1; jäljempänä tullikoodeksi) 236 artiklan, luettuna yhdessä saman asetuksen 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan kanssa, ja asetuksen 239 artiklan nojalla.

9 Euroopan komission ilmoitettua tullivelalliselle, että se aikoi antaa kieltävän lausunnon, viimeksi mainittu luopui 5.9.2012 päivätyllä kirjeellä tuontitullien peruuttamista koskevasta hakemuksestaan.

10 Tämän jälkeen komissio ilmoitti tullivelalliselle 10.9.2012 katsovansa, ettei menettelyä tuontitullien peruuttamiseksi ollut aloitettu.

11 Espanjan viranomaiset esittivät 16.1.2013 viran puolesta komissiolle tuontitullien peruuttamista koskevan hakemuksen tullikoodeksin 236 artiklan, luettuna yhdessä sen 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan kanssa, nojalla.

12 Tullivelallinen katsoi, että tullikoodeksin 236 artiklassa, luettuna yhdessä sen 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan kanssa, säädetyt edellytykset täyttyivät ja yhtyi Espanjan viranomaisten näkemykseen, mutta oli sen sijaan eri mieltä asian palauttamisesta komissioon Audiencia Nacionalin (valtakunnallinen ylioikeus, Espanja) 21.5.2012 antaman tuomion johdosta, sillä mainitussa tuomiossa katsottiin, että käsiteltävässä asiassa voitiin soveltaa GSP-järjestelmän mukaista tullietuuskohtelua. Näin ollen tullivelallisen mukaan asia olisi tullut palauttaa kansallisille viranomaisille, ja unionin tuomioistuimelle olisi tarvittaessa voitu esittää ennakkoratkaisupyyntö.

13 Komissio katsoi kuitenkin, ettei espanjalainen tuomioistuinratkaisu estänyt sitä antamasta päätöstä toimialaansa kuuluvalla alalla.

14 Komissio pyysi 13.2., 16.7. ja 8.10.2013 lisätietoja, jotka Espanjan viranomaiset toimittivat. Tullivelallinen sai tiedon näistä pyynnöistä ja esitti huomautuksia vastauksista, jotka Espanjan viranomaiset aikoivat esittää.

15 Tullikoodeksin soveltamista koskevista säännöksistä 2.7.1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL 1993, L 253, s. 1) 872 a artiklan mukaisesti komissio pyysi 10.12.2013 päivätyllä kirjeellä tullivelallista esittämään huomautuksensa kaikista tosiseikoista tai oikeudellisista seikoista, jotka voisivat johtaa sen hakemuksen hylkäämiseen (jäljempänä huomautusten tiedoksianto).

16 Tullivelallinen väitti 9.1.2014 päivätyssä kirjeessä, että El Salvadorin viranomaiset olivat tehneet virheen. Se korosti toimineensa vilpittömässä mielessä ja noudattaneensa tulli-ilmoituksia koskevia säännöksiä. Se myös moitti komission tulkintaa aluksen lippua koskevista säännöksistä ja korosti, että asetuksen N:o 2454/93 68 artiklan 2 kohdassa säädettyä miehistön kokoonpanoa koskevaa edellytystä on vaikea noudattaa. Tullivelallinen väitti lopuksi, ettei komissio ollut toimittanut El Salvadorin viranomaisille oikeita leimasimia eikä kunnioittanut puolustautumisoikeuksia, koska se ei ollut toimittanut tullivelalliselle kaikkia asiakirjoja, joihin se perusti päätöksensä.

17 Asetuksen N:o 2454/93 873 artiklan mukainen jäsenvaltioiden edustajista koostuva asiantuntijaryhmä kokoontui tutkimaan asiaa 17.2.2014.

18 Komissio katsoi 14.4.2014 antamassaan päätöksessä C(2014) 2363 final, että tuontitullien peruuttaminen oli perusteltua tietyn määrän osalta mutta ei tietyn toisen määrän osalta (REM 02/2013) (jäljempänä riidanalainen päätös).

19 Riidanalaisen päätöksen 27 perustelukappaleessa komissio muistuttaa, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaan kolmannen maan tulliviranomaisten antamaa virheellistä todistusta pidetään erehdyksenä, jota toimija ei ole voinut kohtuudella havaita, ja että toimija on puolestaan toiminut vilpittömässä mielessä ja noudattanut tulli-ilmoituksia koskevaa voimassa olevaa säännöstöä.

20 Komissio toteaa virheen havaittavuudesta riidanalaisen päätöksen 28 perustelukappaleessa, että El Salvadorin viranomaiset ovat tehneet virheen antaessaan A-alkuperätodistuksia asetuksen N:o 2454/93 vastaisesti. Komissio vahvistaa riidanalaisen päätöksen 30–32 perustelukappaleessa, ettei se ole tehnyt

mitään virheitä leimasinten toimittamisessa El Salvadorin viranomaisille eikä niiden asiakirjojen toimittamisessa, joihin se aikoi perustaa päätöksensä. Se väittää ensin mainitusta seikasta, että vaikka tällainen virhe osoitettaisiin sattuneeksi, sillä olisi ollut vaikutusta asiaan vain, jos alkuperätodistukset olisivat olleet väärennettyjä. Näin ei kuitenkaan ollut tapahtunut. Toiseksi mainitusta seikasta se vahvistaa toimittaneensa tullivelalliselle kaikki vaadittavat asiakirjat ja antaneensa tälle mahdollisuuden esittää huomautuksensa näistä asiakirjoista.

21 Komissio muistuttaa, että tätä ensimmäistä edellytystä arvioidessaan sen on otettava huomioon kaikki tapauksen olosuhteet, virheen luonne ja tullivelallisen kokemus ja huolellisuus. Se lisää, että oikeuskäytännön mukaan virheen luonnetta on arvioitava sovellettavan säännöstön monimutkaisuuden mukaan. Se toteaa yhtäältä riidanalaisen päätöksen 35 perustelukappaleessa, että tullivelallinen on rikkonut alkuperäsääntöjä, koska se ei ole varmistanut sen vaatimuksen noudattamista, jonka mukaan tonnikalaa pyytävien alusten miehistöstä vähintään 75 prosenttia on oltava unionin jäsenvaltioiden tai edunsaajamaan kansalaisia. Se väittää riidanalaisen päätöksen 36 ja 37 perustelukappaleessa myös, että tullietuuskohtelun myöntämisen perustana olivat virheelliset todistukset, eli Seychellien tai Norsunluurannikon viranomaisten myöntämät EUR.1-todistukset ja etuuskohteluun oikeuttamattomat alkuperätodistukset, jotka Espanjan ja Ranskan kauppakamarit olivat myöntäneet. Näissä tilanteissa tonnikalan alkuperää oli mahdotonta jäljittää. Koska viejä oli Calvo-konsernin – johon myös tullivelallinen kuuluu – tytäryhtiö, viimeksi mainitun olisi pitänyt havaita virhe. Komissio sen sijaan katsoo riidanalaisen päätöksen 38 kohdassa Panaman, joka kuuluu El Salvadorin kanssa alueelliseen ryhmään II, toimittamista alkuperätodistuksista, ettei tullivelallinen voinut tietää, olivatko El Salvadorin viranomaiset myöntäneet ne asianmukaisesti.

22 Toisesta edellytyksestä, joka koskee tullivelallisen vilpitöntä mieltä, komissio toteaa riidanalaisen päätöksen 40 ja 41 kohdassa, että kun otetaan huomioon tullivelallisen toiminnan luonne ja sen kuuluminen konserniin, joka toimii useilla mantereilla ja jonka on täten noudatettava useita erilaisia sääntöjä, se ei ole toiminut riittävän huolellisesti noudattaakseen miehistön kokoonpanoa koskevaa edellytystä.

23 Komissio korostaa edelleen riidanalaisen päätöksen 42 kohdassa, että eräissä tapauksissa viejä oli esittänyt samassa yhteydessä joko Espanjan ja Ranskan kauppakamarien myöntämät etuoikeuskohteluun oikeuttamattomat alkuperätodistukset ja EUR.1-todistukset, joita unionin tulliviranomaiset eivät olleet myöntäneet ja jotka eivät liittyneet Afrikan, Karibian ja Tyynenmeren valtioiden ryhmän jäsenten sekä Euroopan yhteisön ja sen jäsenvaltioiden väliseen Cotonoussa 23.6.2000 allekirjoitettuun kumppanuussopimukseen (EYVL 2000, L 317, s. 3), joka hyväksyttiin yhteisön puolesta 19.12.2002 tehdyllä neuvoston päätöksellä 2003/159/EY (EUVL 2003, L 65, s. 27; jäljempänä AKT-sopimus), tai Seychellien viranomaisten myöntämät EUR.1-todistukset ja Panaman viranomaisten myöntämät A-alkuperätodistukset. Esittämällä alkuperätodistuksia, joista ei voitu selvittää tonnikalan alkuperää, tullivelallinen oli rikkonut asiaan sovellettavia tulli-ilmoituksia koskevia säännöksiä ja alkuperäsääntöjä.

24 Komissio toteaa lopuksi riidanalaisen päätöksen 43–45 kohdassa, että kaksi Calvo-konsernin tonnikalanpyyntialusta on käyttänyt kahta lippua tai ne on rekisteröity kahteen valtioon, vaikka unionin säännöstössä edellytetään tullietuuskohtelun soveltamiseksi selvästi, että kaikki alukset on rekisteröitävä ainoastaan yhdessä valtiossa ja niiden on käytettävä kyseisen valtion lippua. Jättäessään noudattamatta asetuksen N:o 2454/93 68 artiklan 2 kohtaa tullivelallinen ei ole toiminut vaadittavan huolellisesti.

25 Tämän johdosta komissio katsoi, että 230 879,88 euron suuruisten tuontitullien peruuttaminen oli perusteltua niiden tuontien osalta, joissa näyttö El Salvadorissa jalostetun tonnikalan alkuperästä perustui Panaman viranomaisten myöntämiin A-alkuperätodistuksiin, ja että tuontitullien peruuttaminen ei ollut perusteltua muita tilanteita vastaavien 14 417 193,41 euron suuruisten tullien osalta.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

26 Espanjan kuningaskunta nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 24.6.2014 toimittamallaan kannekirjelmällä. Komissio esitti vastineensa 18.9.2014. Espanjan kuningaskunta esitti 17.11.2014 vastauksensa ja komissio 22.1.2015 vastaajan vastauksen.

27 Unionin yleinen tuomioistuin (viides jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn.

28 Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 6.4.2016 pidetyssä istunnossa.

29 Espanjan kuningaskunta vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen sikäli kuin siinä todetaan, että 14 417 193,41 euron suuruisten tuontitullien peruuttaminen ei ollut perusteltua

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

30 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— hylkää kanteen kokonaisuudessaan

— velvoittaa Espanjan kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Asianosaisten lausumat

31 Espanjan kuningaskunta esittää kanteensa tueksi kaksi kanneperustetta. Ensimmäinen kanneperuste perustuu hyvää hallintotapaa koskevan oikeuden loukkaamiseen asetuksen N:o 2454/93 872 a artiklan yhteydessä ja toinen tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan rikkomiseen.

Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu hyvää hallintotapaa koskevan oikeuden loukkaamiseen asetuksen N:o 2454/93 872 a artiklan yhteydessä

32 Espanjan kuningaskuntaa väittää, että päätöksellä, joka perustuu aiemmin ilmoittamattomille perusteille, loukataan asetuksen N:o 2454/93 872 a artiklan yhteydessä hyvää hallintotapaa koskevaa oikeutta ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan 41 artiklaa.

33 Espanjan kuningaskunta väittää, että tuontitullien peruuttamismenettelyssä asetuksen N:o 2454/93 872 a artiklassa säädetään, että jos komissio aikoo tehdä kielteisen päätöksen, sen on annettava kirjallisesti tiedoksi väitteensä ja asiakirjat, joihin se perustaa kantansa, jotta asianomainen voi esittää näkemyksensä. Kun otetaan huomioon ne kolme pyyntöä, jotka komissio esitti tullivelalliselle, jotta se toimittaisi lisätietoja, Espanjan kuningaskunta katsoo, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa säädetyistä kolmesta edellytyksestä tuontitullien peruuttamiseksi oli tehty kattava analyysi ja että edellytysten, joita ei mainita huomautusten tiedoksiannossa, on katsottava täyttyneen.

34 Espanjan kuningaskunnan mukaan komissio on huomautusten tiedoksiannossa esittänyt huomautuksia ainoastaan edellytyksestä, joka liittyy tullivelallisen mahdollisuuteen havaita virhe, eikä se ole käsitellyt edellytyksiä, jotka liittyvät vilpittömään mieleen ja tulli-ilmoituksia koskevan säännöstön noudattamiseen. Se on kuitenkin arvioinut näitä viimeksi mainittuja edellytyksiä riidanalaisen päätöksen 40–42 perustelukappaleessa ja rikkonut näin perusoikeuskirjan 41 artiklaa.

35 Vastauskirjelmässään Espanjan kuningaskunta katsoo, että huomautusten tiedoksiannossa oleva maininta alkuperäsääntöjen noudattamatta jättämisestä ei ole riittävä, koska kyse on edellytyksestä, joka ratkaisee tuontitullien peruuttamismenettelyn aloittamisen. Se väittää, että sillä seikalla, että komissio on liittänyt huomautusten tiedoksiantoon asiakirjoja, jotka liittyvät sen edellytyksen noudattamiseen, joka koskee vilpitöntä mieltä ja tulli-ilmoituksia koskevaan säännöstöä, ei voida korjata riidanalaisen päätöksen perustelujen puutteellisuutta. Se toteaa myös, että se seikka, että tullivelallisen huomautusten tiedoksiantoon antamassa vastauksessa on vilpitöntä mieltä ja tulli-ilmoitusta koskevia huomautuksia, ei merkitse, että kyseinen tiedoksianto oli asianmukaisesti perusteltu. Espanjan kuningaskunnan mukaan menettely olisi voinut päätyä toiseen lopputulokseen, kun otetaan huomion, ettei virhe ollut havaittavissa, koska viejä ei ollut antanut tosiseikoista virheellistä tietoa.

36 Komissio väittää, että se on noudattanut asetuksen N:o 2454/93 872 a artiklassa säädettyä velvoitetta huomautusten tiedoksiannon kaikkien niiden asiakirjojen välityksellä, joihin se perusti huomautuksensa ja jotka annettiin tiedoksi tullivelalliselle, joka esitti 9.1.2014 päivätyllä kirjeellä muun muassa vilpitöntä mieltä koskevat huomautuksensa. Se väittää, että huomautusten tiedoksiannossa lausutaan vilpitöntä mieltä ja tulli-ilmoituksia koskevista edellytyksistä. Komissio toteaa, että huomautusten tiedoksiannossa on kokonainen kappale, joka koskee tullivelallisen vilpitöntä mieltä, ja että sen mukaan kyseinen edellytys on erottamaton virheen havaittavuutta koskevasta edellytyksestä. Jos tullivelallinen oli tietoinen virheestä ja haki tullietuuskohtelun soveltamista, sen ei voida katsoa olleen vilpittömässä mielessä, koska vilpittömään mieleen voidaan vedota vain, jos tullivelallinen on noudattanut kaikkia säännöstössä olevia säädöksiä. Komissio katsoo täten, että perusteluvelvollisuus on täytetty tullivelallisen huolellisuuden ja virheen havaittavuuden tutkimisella.

37 Komissio väittää, että sekä riidanalaisessa päätöksessä että huomautusten tiedoksiannossa mainitaan edellytys, joka liittyy tulli-ilmoitusta koskevan säännöstön noudattamiseen, ja koska tullivelallinen on 9.1.2014 päivätyssä kirjeessään esittänyt huomautuksia tästä seikasta, sen oikeutta tulla kuulluksi ei näin ollen voida katsoa loukatun millään tavoin. Se toteaa, että perusteluvelvollisuuden ulottuvuutta on arvioitava erityisesti sen asiayhteydessä, ja täten suhteessa huomautusten tiedoksiannon liitteenä oleviin asiakirjoihin, jotka koskevat muun muassa vilpitöntä mieltä ja tulli-ilmoituksia koskevien edellytysten noudattamista alkuperäsääntöjen kannalta arvioituna.

38 Komissio korostaa sitä seikkaa, että kuulluksi tulemista koskevan oikeuden loukkaaminen aiheuttaa riidanalaisen päätöksen kumoamisen vain, jos ilman kyseistä sääntöjenvastaisuutta menettelyssä olisi voitu päätyä muuhun lopputulokseen. Koska tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa mainitut edellytykset ovat kumulatiivisia, komissio katsoo, että se, että riidanalaisessa päätöksessä käsitellään sitä seikkaa, että tullivelallisen olisi pitänyt havaita nyt kyseessä oleva virhe, riittää oikeuttamaan tuontitullien peruuttamisesta kieltäytymisen. Mikään ei myöskään viittaa siihen, että tullivelallisella olisi ollut esitettävänään muita huomautuksia, jotka olisivat voineet johtaa muunlaisen päätöksen antamiseen.

39 Puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen on unionin oikeuden perustavanlaatuinen periaate, jonka erottamaton osa on oikeus tulla kuulluksi kaikissa menettelyissä (tuomio 18.12.2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, 33 ja 36 kohta ja tuomio 3.7.2014, Kamino International Logistics ja Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 ja C-130/13, EU:C:2014:2041, 28 kohta).

40 Oikeus tulla kuulluksi kaikissa menettelyissä on nykyisin vahvistettu sekä perusoikeuskirjan 47 ja 48 artiklassa, joissa taataan puolustautumisoikeudet ja oikeus oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin kaikissa tuomioistuinmenettelyissä, että perusoikeuskirjan 41 artiklassa, jolla taataan oikeus hyvään hallintoon. Mainitun 41 artiklan 2 kohdassa määrätään, että oikeus hyvään hallintoon pitää sisällään muun muassa jokaisen oikeuden tulla kuulluksi ennen kuin häntä vastaan ryhdytään yksittäiseen toimenpiteeseen, joka voi vaikuttaa häneen epäedullisesti (tuomio 3.7.2014, Kamino International Logistics ja Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 ja C-130/13, EU:C:2014:2041, 29 kohta).

41 Tämän periaatteen, jota on sovellettava, kun hallinto aikoo tehdä henkilöä koskevan tälle vastaisen päätöksen (tuomio 18.12.2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, 36 kohta ja tuomio 3.7.2014, Kamino International Logistics ja Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 ja C-130/13, EU:C:2014:2041, 30 kohta), nojalla henkilöille, joiden etuihin heille osoitetut päätökset vaikuttavat tuntuvasti, on annettava tilaisuus esittää asianmukaisesti kantansa niistä seikoista, joiden perusteella hallinto aikoo tehdä päätöksensä (tuomio 18.12.2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, 37 kohta).

42 On myös muistutettava, että tulliasioissa puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen taataan asetuksen N:o 2454/93 872 a artiklan säännöksillä, joissa säädetään, että kun komissio aikoo tehdä asianomaisen kannalta kielteisen päätöksen, se antaa tälle milloin tahansa kyseisen asetuksen 872 ja 873 artiklassa säädetyn menettelyn aikana kirjallisesti tiedoksi väitteensä ja kaikki asiakirjat, joihin se kyseiset väitteensä perustaa, ja että henkilön, jota komissiolle esitetty tapaus koskee, on esitettävä kantansa kirjallisesti yhden kuukauden kuluessa siitä päivästä, jona väitteet lähetettiin, ja jos hän ei esitä kantaansa kyseisessä määräajassa, hänen katsotaan luopuneen oikeudestaan esittää kantansa.

43 Tämä kanneperuste on tutkittava näiden seikkojen valossa.

44 Käsiteltävässä asiassa komissio osoitti tullivelalliselle väitteiden tiedoksiannon, johon se vastasi (ks. edellä 15 ja 16 kohta).

45 Espanjan kuningaskunta väittää kuitenkin, että koska väitteiden tiedoksianto ei koskenut tullivelallisen vilpittömään mieleen ja tulli-ilmoituksia koskevan säännöstön noudattamiseen liittyviä edellytyksiä, tästä on pääteltävä, ettei komissio esittänyt väitteitä näistä tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamisedellytyksistä, ja että tullivelallisen on katsottava täyttäneen kyseiset edellytykset. Espanjan kuningaskunnan mukaan arvioidessaan näitä seikkoja riidanalaisen päätöksen 40–42 perustelukappaleessa komissio on rikkonut perusoikeuskirjan 41 artiklaa, koska se ei ole kunnioittanut tullivelallisen oikeutta tulla kuulluksi.

46 Ilman, että asiassa on tarpeen lausua siitä, voidaanko kuulluksi tulemista koskevan oikeuden loukkaamiseen perustuva kanneperuste ottaa tutkittavaksi, kun sitä pohditaan suhteessa Espanjan kuningaskunnan mahdollisuuteen vedota tällaiseen tullivelalliseen kohdistuvaan loukkaamiseen, koska kyseessä on luonteeltaan subjektiivinen sääntöjenvastaisuus (ks. analogisesti tuomio 1.7.2010, Nuova Terni Industrie Chimiche v. komissio, T-64/08, ei julkaistu, EU:T:2010:270, 186 kohta), ensimmäinen kanneperuste on joka tapauksessa hylättävä perusteettomana.

47 Aluksi on muistettava, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaan toimivaltaiset viranomaiset jättävät tuontitullit kirjaamatta tileihin jälkikäteen vain, jos kolme kumulatiivista edellytystä täyttyy. Ensinnäkin tullien kantamatta jättämisen on pitänyt johtua toimivaltaisten viranomaisten omasta virheestä, lisäksi näiden viranomaisten virheen on oltava luonteeltaan sellainen, ettei vilpittömässä mielessä toiminut tullivelallinen ole voinut kohtuudella havaita sitä, ja tullivelallisen on pitänyt tulli-ilmoituksessaan noudattaa kaikkia voimassa olevia säännöksiä. Näiden edellytysten täyttyessä tullivelallisella on oikeus siihen, ettei tulleja kanneta jälkitullauksin (ks. tuomio 18.10.2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 15.12.2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, 47 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

48 Ensin mainitun edellytyksen osalta on muistettava, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan tarkoituksena on suojella tullivelallisen perusteltua luottamusta siihen, että kaikki tullien kantamista tai kantamatta jättämistä koskevaan päätökseen sisältyvät seikat ovat perusteltuja. Tullivelallisen perusteltu luottamus kuitenkin ansaitsee kyseisen artiklan mukaista suojaa vain, jos toimivaltaiset viranomaiset ovat itse luoneet sen perustan, johon velallisen luottamus pohjautui. Näin ollen ainoastaan sellaiset virheet, jotka johtuvat toimivaltaisten viranomaisten aktiivisesta toiminnasta, oikeuttavat siihen, ettei tulleja kanneta jälkitullauksin (ks. tuomio 18.10.2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

49 Edellä mainitun toisen edellytyksen osalta todettakoon, että toimivaltaisten tulliviranomaisten tekemän virheen havaittavuutta on arvioitava ottaen huomioon virheen luonne, asianomaisten toimijoiden ammatillinen kokemus ja huolellisuus, jota ne ovat osoittaneet toimissaan. Virheen luonnetta on arvioitava suhteessa kyseessä olevan sääntelyn monimutkaisuuteen tai päinvastoin suhteessa siihen, että sääntely on ollut riittävän yksinkertaista, ja siihen, kuinka kauan viranomaiset ovat pysyneet virheellisellä kannallaan (ks. tuomio 18.10.2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, 32 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

50 Kolmannen edellytyksen osalta on muistettava, että tuli-ilmoituksen tekijän on annettava toimivaltaisille tulliviranomaisille kaikki unionin säännöissä ja niitä mahdollisesti täydentävissä tai ne toimeenpanevissa kansallisissa säännöissä tarkoitetut, asianomaisille tavaroille haetun tullikohtelun kannalta tarpeelliset tiedot (ks. tuomio 18.10.2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

51 On todettava, että vastoin Espanjan kuningaskunnan esittämää, väitteiden tiedoksiannosta – ja erityisesti sen B osasta, jonka otsikossa viitataan ensimmäiseksi virheen havaittavuuteen, toiseksi tullivelallisen vilpittömään mieleen ja kolmanneksi siihen, onko tullivelallinen noudattanut tulli-ilmoituksessaan kaikkia voimassa olevia säännöksiä – ilmenee, että komissio katsoi, että selvittääkseen, oliko tullivelallinen toiminut vilpittömässä mielessä, sen oli tutkittava, olisiko tullivelallinen voinut havaita El Salvadorin viranomaisten tekemän virheen.

52 Tätä varten komissio pyrki selvittämään, olisiko mainittujen viranomaisten tekemä virhe voitu havaita pelkästään tosiseikkoja tutkimalla. Se yhdisti selvästi toisiinsa tullivelallisen vilpitöntä mieltä koskevan väitteen ja kysymyksen siitä, missä määrin tullivelallinen oli tai saattoi olla tietoinen virheestä. On lisättävä, että tullivelallisen 9.1.2014 päivätystä vastauksesta ilmenee, että se ymmärsi mainitut toteamukset tuolla tavoin ja toimitti täsmällisiä tietoja muun muassa vilpittömästä mielestään ja myös siitä, että se oli täyttänyt merkityksellisessä säännöstössä asetetut edellytykset.

53 Erityisesti alusten miehistön kokoonpanosta komissio otti huomioon tullivelallisen toiminnan ja sen seikan, että se toimi useilla valtamerillä ja merillä, joilla sovelletaan erilaisia sääntöjä, ja päätteli, että tullivelallinen olisi voinut soveltaa tullietuuskohtelua koskevaa säännöstöä oikein ja että sen olisi pitänyt huolehtia siitä, että mainitun etuuskohtelun edellytykset täyttyivät, varmistamalla tällaisten tietojen saatavuus. Komissio katsoi, ettei kyseessä olevan lainsäädännön voitu katsoa olevan monimutkainen. Sen mukaan viejä olisi käsiteltävässä asiassa voinut havaita El Salvadorin viranomaisten tekemän virheen.

54 Saaliiden alkuperää koskevasta näytöstä komissio totesi, että tullivelallisen olisi pitänyt tietää, etteivät esitetyt alkuperätodistukset olleet alueellisen kumulaation mukaisia asiakirjoja ja että tavarat, joille El Salvadorin viranomaiset olivat myöntäneet A-alkuperätodistuksen, eivät täyttäneet tullietuuskohteluun oikeuttavaan alkuperään vaadittavia edellytyksiä, ja katsoi täten, että viejän olisi pitänyt havaita El Salvadorin viranomaisten tekemä virhe.

55 Edellä 6 kohdassa mainitusta kahden lipun käyttämisestä kahdessa laivassa komissio totesi, että koska tullivelallinen kuului samaan konserniin kuin laivojen omistajana oleva yhtiö, se tiesi tai sen olisi pitänyt tietää, että kyseiset alukset oli rekisteröity myös Seychelleillä, ja sen olisi pitänyt tutustua tähän sovellettaviin sääntöihin, joita ei voida pitää monimutkaisina.

56 Komissio korosti tullivelallisen ammatillisesta kokemuksesta, että se kuului konserniin, jolla oli johtava asema kalastuksen ja kalatuotteiden valmistuksen, tuotannon, pakkauksen ja myynnin alalla.

57 Tullivelallisen mahdollisen huolellisuuden osalta komissio toisti edellä 53–56 kohdassa esitetyt toteamukset ja päätelmät katsoakseen, että se ei ollut osoittanut toimineensa ammattimaiselta toimijalta edellytettävällä huolellisuudella ja ettei se ollut toimittanut tulliviranomaisille kaikkia tarvittavia tietoja, joista säädetään unionin säännöissä, jotka koskevat kyseessä oleville tavaroille haettua tullikohtelua.

58 Näissä olosuhteissa väitteiden tiedoksianto sisältää riittävän selvästi ja kattavasti ne perusteet, joiden johdosta komissio katsoi edellä 47 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti, että vilpittömässä mielessä oleva toimija saattoi helposti havaita El Salvadorin viranomaisten tekemän virheen. Näin ollen Espanjan kuningaskunta ei komission mukaan voi väittää, että tullivelallisen oikeutta tulla kuulluksi on loukattu siitä syystä, ettei sen vilpittömästä mielestä esitetty väitteitä.

59 Tulli-ilmoituksia koskevan säännöstön noudattamista koskevasta edellytyksestä on seuraavaksi todettava, että komissio on väitteiden tiedoksiannossa esittänyt selvästi ja yksityiskohtaisesti ne syyt, joiden johdosta se katsoi, ettei kyseinen edellytys täyttynyt. Kuten komissio korostaa, väitteiden tiedoksiannossa mainitaan, että se katsoi, ettei tullivelallinen ollut noudattanut asetuksen N:o 2454/93 IV osaston 2 luvun säännöksiä, jotka koskevat GSP-järjestelmän alkuperäsääntöjä. Tällainen johtopäätös esitettiin väitteiden tiedoksiannossa sen toteamuksen jälkeen, jonka mukaan viejän, joka kuului tullivelallisen kanssa samaan konserniin, olisi pitänyt tietää, että käytetyt alkuperätodistukset eivät riittäneet alueellisen kumulaation soveltamiseen, että El Salvadorin viranomaisten antamien A-alkuperätodistusten kattamat tavarat eivät täyttäneet edellytyksiä sille, että El Salvadoria olisi voitu pitää niiden tullietuuskohteluun oikeuttavana alkuperänä, ja että tavaroihin ei voitu soveltaa unionin säännöstössä säädettyä tullietuuskohtelua.

60 Tällaisilla toteamuksilla komissio ilmaisi epäilyksensä siitä, oliko tullivelallinen noudattanut tulli-ilmoituksia koskevaa säännöstöä. Unioniin tuotujen tavaroiden alkuperää koskevien sääntöjen virheellinen soveltaminen tullietuuskohtelun piiriin pääsemiseksi nimittäin vaikuttaa kyseisten tavaroiden tulli-ilmoituksiin, koska ne ilmoitetaan niissä virheellisesti kuuluviksi sellaiseen järjestelmään, johon niillä ei ole oikeutta kuulua.

61 Asetuksen N:o 2454/93 84 artiklassa säädetään, että alkuperäselvitys esitetään tuontijäsenvaltion tulliviranomaisille tullikoodeksin 62 artiklassa säädettyjä menettelyjä noudattaen. Viimeksi mainittu artikla koskee kirjallista tulli-ilmoitusta. Siinä säädetään, että tulli-ilmoitukset on tehtävä tähän tarkoitukseen vahvistetun virallisen mallin mukaisella lomakkeella, ne on allekirjoitettava, ja niissä on annettava kaikki tiedot, jotka tarvitaan tavaroille ilmoitettavaa tullimenettelyä koskevien säännösten soveltamiseksi, ja niihin on liitettävä kaikki asiakirjat, jotka tarvitaan tavaroille ilmoitettavaa tullimenettelyä koskevien säännösten soveltamiseksi. Tullietuuskohtelun soveltamiseksi tuotujen tavaroiden alkuperän johdosta tuojan on tullikoodeksin 62 artiklan ja asetuksen N:o 2454/93 84 artiklan yhdistetyn soveltamisen mukaisesti liitettävä tulli-ilmoitukseensa paikkansapitävä A-alkuperätodistus.

62 Näin ollen tuotujen tavaroiden alkuperäsääntöjen noudattamatta jättäminen johtaa tulli-ilmoituksia koskevan säännöstön rikkomiseen.

63 Tämän johdosta Espanjan kuningaskunnan näkemys – jonka mukaan väitteiden tiedoksiannossa oleva maininta alkuperäsääntöjen noudattamatta jättämisestä ei ole riittävä, koska kyse on edellytyksestä, joka ratkaisee tuontitullien peruuttamista koskevan menettelyn aloittamisen – on hylättävä, koska vaikka se seikka, että El Salvadorin viranomaiset eivät olleet antaneet asianmukaisia alkuperätodistuksia, onkin itse asiassa syynä siihen, että Espanjan tulliviranomaiset ryhtyivät tullien jälkikantoon OLAFin kertomusten perusteella, se osoittaa myös, ettei tullivelvollinen ole noudattanut tuotteiden alkuperää ja tulli-ilmoituksia koskevaa säännöstöä.

64 On myös huomattava, että vaikka komissio mainitsee kysymyksen asiakirjoista, jotka voitiin liittää väitteiden tiedoksiantoon ja joihin se perusti mainitut väitteensä, Espanjan kuningaskunta ei moiti komissiota siitä, ettei se ole antanut tiedoksi asiakirjoja, jotka olisivat olleet tarpeen tullivelvollisen puolustautumisoikeuksien suojelun varmistamiseksi. Espanjan kuningaskunta tyytyy vastauksessaan toteamaan, että komissio voi perustaa väitteensä asiakirjoihin, jotka se liittää väitteiden tiedoksiantoon, mutta se ei voi perustella mainittuja väitteitä yksinomaan tällaisilla asiakirjoilla.

65 Kaiken edellä esitetyn perusteella ensimmäinen kanneperuste on joka tapauksessa hylättävä perusteettomana.

Toinen kanneperuste, joka koskee tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan rikkomista

66 Espanjan kuningaskunta väittää ensisijaisesti, että tullivelvollinen ei voinut kohtuudella havaita virhettä, ja toissijaisesti, että tullivelvollinen on yhtäältä toiminut huolellisesti ja toisaalta noudattanut tullausarvoa koskevia säännöksiä. Vaikka Espanjan kuningaskunta esittää toista kanneperustetta tukevat väitteensä kolmessa osassa, jotka vastaavat tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa olevia edellytyksiä, se kiistää myös näiden kolmen edellytyksen kumulatiivisuuden.

67 Aluksi on ratkaistava vastauksessa esitetyn väitteen tutkittavaksi ottaminen.

Sellaisen väitteen tutkittavaksi ottaminen, joka koskee tullivelvollisen aiemmin esittämää hakemusta tuontitullien peruuttamiseksi

68 Espanjan kuningaskunta väittää vastauksessaan, että koska komissio vaikuttaa esittävän asiaa REM 01/11 koskevia kysymyksiä, mainittua asiaa koskeva palautus on katsottava myönnetyksi, koska asetuksen N:o 2454/93 871 artiklan 6 kohdan ensimmäisessä ja viidennessä luetelmakohdassa säädetyt edellytykset asiakirjojen takaisin lähettämiseksi eivät täyttyneet. Oikeus tuontitullien peruuttamiseen on syntynyt ennen riidanalaista päätöstä laillisten määräaikojen päättymisen johdosta, koska missään kyseistä asiaa koskevassa asiakirjassa ei mainita tosiseikkoja tai oikeudellista arviointia koskevaa muutosta tai tosiseikkojen arviointia koskevaa erimielisyyttä.

69 Komissio katsoo vastauksessaan, että muuta tuontitullien peruuttamisasiaa koskevat väitteet on jätettävä tutkimatta, koska nuo väitteet on esitetty liian myöhään.

70 Espanjan kuningaskunta täsmensi istunnossa vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen kysymykseen väitteistä, joihin se oli vastauskirjelmässään vedonnut asiaan REM 01/11 liittyen, ettei kyse ollut uusista kanneperusteista, vaan se oli ainoastaan vastannut komission väitteisiin.

71 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdasta ja 84 artiklan 1 kohdasta ilmenee joka tapauksessa, että kannekirjelmässä on esitettävä oikeudenkäynnin kohde ja yhteenveto kanteen oikeudellisista perusteista ja että asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen tai perusteluun, ellei se perustu käsittelyn aikana ilmenneisiin oikeudellisiin seikkoihin ja tosiseikkoihin (ks. vastaavasti tuomio 15.7.2015, Dennekamp v. parlamentti, T-115/13, EU:T:2015:497, 80 kohta).

72 Vaikka oletettaisiin, että Espanjan kuningaskunnan vastauksessaan esittämä väite – jonka mukaan tuontitullit oli peruutettava käsiteltävässä asiassa sen johdosta, että laillinen määräaika sille, että komissio tekee päätöksen tullivelvollisen 1.7.2011 esittämästä hakemuksesta, oli päättynyt – oli esitetty vastauksena komission väitteisiin, kyse on joka tapauksessa väitteestä, jota ei esitetty kannekirjelmässä, vaikka se perustuu oikeudellisiin seikkoihin ja tosiseikkoihin, jotka olivat Espanjan kuningaskunnan tiedossa jo kyseisen kannekirjelmän jättöhetkellä, koska asiassa ei ole kiistetty sitä, että Espanjan viranomaiset toimittivat kyseisen hakemuksen ja tullivelallisen tuontitullien peruuttamishakemuksesta luopumisen komissiolle, eikä sitä, että mainitut viranomaiset olivat tietoisia siitä, että komissio ei pitänyt kyseisen asian käsittelyä aloitettuna.

73 Näin ollen on katsottava, että mainittu väite, joka on esitetty ensimmäistä kertaa vastauksessa, eli liian myöhään, on jätettävä tutkimatta.

Tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa olevien edellytysten kumulatiivisuus

74 Väitteessään, joka perustuu siihen, ettei virhe ollut havaittavissa, Espanjan kuningaskunta katsoo, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaan vientivaltion viranomaiset ovat vastuussa virheistä, joita tehtiin alkuperätodistusten myöntämisessä ja etuuskohtelun soveltamisedellytysten valvonnassa, jos virhe oli tehty sen jälkeen, kun viejä oli esittänyt tosiseikat oikein, tai jos ne on esitetty virheellisesti, sillä edellytyksellä, että mainitut viranomaiset ovat tienneet tai niiden olisi pitänyt tietää, että todistus oli virheellinen. Se katsoo riidanalaisessa päätöksessä olevasta johtopäätöksestä, joka koskee El Salvadorin viranomaisten tekemän virheen olemassaoloa ja Espanjan viranomaisille osoitettuja lisätietopyyntöjä, että viejä ei ole esittänyt tosiseikkoja virheellisesti eikä johtanut mainittuja viranomaisia harhaan, koska se on esittänyt kaikki hallussaan olevat tiedot, mukaan luettuna todisteet raaka-aineiden alkuperästä ja alusten miehistöluettelot. Näin ollen virhettä olisi tullut pitää sellaisena, ettei sitä voitu kohtuudella havaita.

75 Espanjan kuningaskunta katsoo pääpiirteissään, että jos vientivaltion tulliviranomaisten tekemä virhe ei johdu viejän virheellisesti esittämistä tosiseikoista tai vaikka näin olisi, jos viranomaiset tiesivät tai niiden olisi pitänyt tietää, että esitetyt todistukset ovat virheellisiä, toimijan ei voida katsoa voineen havaita virhettä, koska virhettä koskevat edellytykset täyttyvät. Se perustaa arviointinsa tullietuuskohtelun piiriin kuuluvia tavaroita koskeviin säännöksiin, jotka sisältyvät tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaan, sellaisena kuin se on muutettuna 16.11.2000 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 2700/2000 (EYVL 2000, L 311, s. 17), joita se pitää etuusjärjestelmiin sovellettavina erityissäännöksinä ja joiden mukaan viejän esittämien paikkansapitävien tietojen perusteella tehdyn virheen toteaminen merkitsee kyseisen virheen pitämistä sellaisena, ettei sitä voitu kohtuudella havaita.

76 Espanjan kuningaskunta päättelee tästä perustelusta, että sikäli kuin komissio ei riidanalaisessa päätöksessä katsonut, että virhe johtui viejän esittämistä virheellisistä tosiseikoista tai että El Salvadorin viranomaiset tiesivät tai niiden olisi pitänyt tietää, että esitetyt todistukset olivat virheellisiä, viittaukset vilpitöntä mieltä ja tulli-ilmoituksia koskevaa säännöstöä koskeviin edellytyksiin olivat sääntöjenvastaisia.

77 Komissio katsoo, että Espanjan kuningaskunnan väite on tehoton, koska se seikka, että yksi tuontitullien peruuttamisedellytyksistä täyttyy, ei merkitse sitä, että kaksi muuta edellytystä täytyvät niin ikään. Komissio on myös unionin yleisessä tuomioistuimessa vastannut yksityiskohtaisesti kysymykseen siitä, oliko El Salvadorin viranomaisten tekemä virhe kohtuudella havaittavissa, ja eritellyt vastauksensa kyseisten viranomaisten tekemien virhetyyppien mukaan.

78 Espanjan kuningaskunnan esittämään väitteeseen vastaamiseksi on yhtäältä ratkaistava, seuraako se, että vientimaan viranomaisten alkuperätodistuksiin liittyvää virhettä pidetään sellaisena, ettei sitä voitu havaita, tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan toisen alakohdan mukaisesti automaattisesti niistä olosuhteista, joissa kyseinen virhe tehtiin, ja toisaalta määritettävä siinä tilanteessa, että kyseistä virhettä on pidettävä sellaisena, ettei tullivelallinen voinut sitä havaita, onko kyseisen artiklan muiden soveltamisedellytysten katsottava tästä syystä täyttyneen.

Virheen havaitsemattomuus

79 Oikeuskäytännössä on todettu, että jälkitarkastuksen tarkoituksena on varmistaa aiemmin myönnetyssä A- tai EUR.1-alkuperätodistuksessa ilmoitetun alkuperän oikeellisuus (ks. EUR.1-todistuksista tuomio 9.3.2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, 32 kohta ja tuomio 15.12.2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, 43 kohta ja A-alkuperätodistuksista tuomio 8.11.2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, 17 kohta).

80 Silloin, kun jälkitarkastuksessa ei voida vahvistaa A- tai EUR.1-alkuperätodistuksessa ilmoitettua tavaroiden alkuperää, on katsottava, että kyseisten tavaroiden alkuperä on tuntematon ja että alkuperätodistus ja tariffietuus on myönnetty väärin perustein (ks. vastaavasti tuomio 9.3.2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, 34 kohta; tuomio 15.12.2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, 44 kohta ja tuomio 8.11.2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, 18 kohta).

81 Kun viejävaltion viranomaiset ovat antaneet virheellisiä A- tai EUR.1-alkuperätodistuksia, todistusten antamista on kyseisen 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan toisen ja kolmannen alakohdan nojalla pidettävä kyseisten viranomaisten tekemänä virheenä, jollei ilmene, että kyseiset todistukset on annettu viejän antaman tosiasioita koskevan virheellisen selvityksen perusteella. Jos kyseiset todistukset on annettu viejän antamien väärien tietojen perusteella, tuontitullit on näin ollen kannettava jälkitullauksin, paitsi erityisesti silloin, kun on ilmeistä, että tällaiset todistukset antaneet viranomaiset tiesivät tai niiden olisi pitänyt tietää, että tavarat eivät täyttäneet etuuskohtelun edellytyksiä (ks. vastaavasti tuomio 15.12.2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, 48 kohta ja tuomio 8.11.2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, 19 kohta).

82 Näiden toteamusten valossa on arvioitava, saattoiko tullivelallinen havaita El Salvadorin viranomaisten tekemät virheet.

83 Espanjan kuningaskunta perustaa arviointinsa tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan toiseen alakohtaan, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2700/2000, ja väittää, että kun komissio myöntää toimivaltaisten tekemän virheen olemassaolon, virheen havaitsemattomuus seuraa suoraan mainitusta säännöksestä.

84 Komissio on vastauksessaan ainoastaan todennut yksityiskohtaisesti, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettyjen kaikkien edellytysten on täytyttävä samanaikaisesti, jotta tuontitullien jälkikannosta voidaan luopua, kun otetaan huomioon luottamuksensuojan periaate ja periaate, jonka mukaan poikkeuksia tullivelan tavanomaisesta maksujärjestelmästä on tulkittava suppeasti.

85 Espanjan kuningaskunnan argumentaatio johtaa unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisemaan, mitä tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan säännöksistä voidaan soveltaa käsiteltävässä asiassa ja mitkä ovat mainituissa säännöksissä säädetyt edellytykset sille, että tullien kantamatta jättäminen voidaan hyväksyä.

86 Tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan toisessa alakohdassa säädetään, että virhettä pidetään erehdyksenä, jota ei ole ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetulla tavalla voitu kohtuudella havaita, jos kolmannen maan viranomaiset antavat virheellisen todistuksen sellaisessa järjestelmässä, jossa tavaroiden tullietuuskohteluun oikeuttavan aseman määrityksessä noudatetaan hallinnollisen yhteistyön järjestelmää johon mainitut viranomaiset osallistuvat. Tullikoodeksi 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan kolmannessa alakohdassa säädetään, että virheellisen todistuksen antamista ei kuitenkaan pidetä erehdyksenä, jos todistus perustuu viejän antamaan virheelliseen selvitykseen tosiasioista, paitsi erityisesti silloin, kun on ilmeistä, että todistuksen antaneet viranomaiset tiesivät tai niiden olisi pitänyt tietää, että tavarat eivät olleet oikeutettuja etuuskohteluun.

87 Näin ollen heti alkuun on selvitettävä riidanalaisesta päätöksestä ne olosuhteet, joissa El Salvadorin viranomaiset tekivät virheen, ennen kuin tällaisesta virheestä voidaan tehdä päätelmiä tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan toisen ja kolmannen alakohdan soveltamiseksi.

88 Ensimmäiseksi on muistutettava, että komissio totesi, että GSP-järjestelmästä hyötymiseksi El Salvadorista oli tuotu merkittäviä määriä tonnikalaa sääntöjenvastaisesti laadittujen A-alkuperätodistusten nojalla, muun muassa virheellisesti käytetyillä EUR.1-todistuksilla, ja että kaikki mainittuihin todistuksiin liittyvät sääntöjenvastaisuudet muodostavat alkuperäsääntöjen rikkomisen (riidanalaisen päätöksen 6–9 perustelukappale). Komissio päätteli tästä, että kyseessä oleviin tonnikalan tuonteihin ei olisi pitänyt soveltaa GSP-järjestelmässä säädettyä etuuskohtelun mukaista tullia.

89 Komissio katsoi riidanalaisen päätöksen 28 perustelukappaleessa asian olosuhteiden valossa, että El Salvadorin viranomaiset olivat tehneet virheen myöntäessään virheellisesti A-alkuperätodistuksia noudattamatta asetuksen N:o 2454/93 merkityksellisiä säännöksiä.

90 Katsottuaan, ettei se itse ollut tehnyt mitään virheitä toimittaessaan leimasimia El Salvadorin viranomaisille (riidanalaisen päätöksen 30–32 perustelukappale), komissio tutki, saattoiko tullivelallinen havaita kohtuudella mainittujen viranomaisten tekemän virheen (riidanalaisen päätöksen 29 ja 33–39 perustelukappale) ja oliko se toiminut vilpittömässä mielessä (riidanalaisen päätöksen 40–47 perustelukappale).

91 On huomattava, ettei komissio ole riidanalaisessa päätöksessä mitenkään todennut, että virheelliset todistukset olisi annettu viejän antaman tosiasioita koskevan virheellisen selvityksen perusteella, eikä varsinkaan, että El Salvadorin viranomaiset tiesivät tai niiden piti tietää, että tavarat eivät vastoin tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan kolmannessa alakohdassa säädettyä täyttäneet tullietuuskohtelun soveltamiseksi vaadittuja edellytyksiä.

92 Toiseksi on täten ratkaistava, voidaanko tulivelallisen eduksi soveltaa tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan toisessa alakohdassa olevaa sääntöä, jonka mukaan virhettä pidetään erehdyksenä, jota ei ole ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetulla tavalla voitu kohtuudella havaita, jos kolmannen maan viranomaiset antavat virheellisen todistuksen sellaisessa järjestelmässä, jossa tavaroiden tullietuuskohteluun oikeuttavan aseman määrityksessä noudatetaan hallinnollisen yhteistyön järjestelmää johon mainitut viranomaiset osallistuvat. Mainittu sääntö liittyy siis tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan ensimmäiseen alakohtaan, koska siinä todetaan, että erityistilanteessa, jossa on myönnetty virheellinen alkuperätodistus, virheen oletetaan olevan sellainen, ettei sitä voitu havaita.

93 Aluksi on todettava, että riidanalaisen päätöksen 7–9 ja 35–38 perustelukappaleesta ilmenee, että komission A-alkuperätodistusten myöntämisessä havaitsemat sääntöjenvastaisuudet koskevat unioniin tuotavien tavaroiden alkuperäsääntöjä.

94 Virheelliset A-alkuperätodistukset toimitettiin sen GSP-järjestelmän mukaisesti, josta tosiseikkojen tapahtuma-aikaan säädettiin yhtäältä yleisen tullietuusjärjestelmän soveltamisesta 27.6.2005 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 980/2005 (EUVL 2005, L 169, s. 1) ja toisaalta yleisen tullietuusjärjestelmän soveltamisesta 1 päivästä tammikuuta 2009 alkaen 31 päivään joulukuuta 2011 sekä asetusten (EY) N:o 552/97 ja (EY) N:o 1933/2006 ja komission asetusten (EY) N:o 1100/2006 ja (EY) N:o 964/2007 muuttamisesta 22.7.2008 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 732/2008 (EUVL 2008, L 211, s. 1).

95 Asetuksen N:o 980/2005 5 artiklan 2 kohdasta ja asetuksen N:o 732/2008 5 artiklan 2 kohdasta seuraa, että kummankin asetuksen 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen järjestelmien – eli järjestelmien, joissa sovelletaan tullietuuskohtelua – soveltamisessa hallinnollisen yhteistyön menetelmiä koskevat säännöt vahvistetaan asetuksessa N:o 2454/93.

96 Pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikaan sovelletussa asetuksen N:o 2454/93, sellaisena kuin se on asetuksen N:o 2454/93 muuttamisesta 10.6.2005 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 883/2005 (EUVL 2005, L 148, s. 1), 81 artiklassa säädetään, että alkuperätuotteille myönnetään unioniin tuotaessa mainitussa asetuksessa säädetyt tullietuudet, kunhan ne on kuljetettu suoraan unioniin ja jos niistä esitetään edunsaajamaan tulliviranomaisten tai muiden valtion viranomaisten antama A-alkuperätodistus. Saman asetuksen 83 artiklassa säädetään, että koska A-alkuperätodistus on mainitussa asetuksessa tarkoitettuja tullietuuksia koskevien säännösten soveltamiseen oikeuttava asiakirja, on viejämaan toimivaltaisten valtion viranomaisten toteutettava tarvittavat toimenpiteet tuotteiden alkuperän toteamiseksi ja todistuksen muiden tietojen tarkastamiseksi.

97 Asetuksen N:o 2454/93 93–95 artiklat koskevat GSP-järjestelmän edunsaajamaiden ja komission välisen hallinnollisen yhteistyön menetelmiä, joihin kuuluu A-alkuperätodistusten jälkitarkastus aina, kun on aihetta epäillä tällaisten todistusten aitoutta, tuotteiden alkuperäasemaa tai muiden asetuksen GSP-järjestelmää koskevassa jaksossa säädettyjen edellytysten täyttymistä, ja viejämaan viranomaisten on tehtävä kyseinen tarkastus ja annettava sen tulokset tiedoksi unionin tulliviranomaisille kuuden kuukauden kuluessa (asetuksen N:o 2454/93 94 artiklan 1–3 kohta). Asetuksen N:o 2454/93 94 artiklan 6 kohdassa säädetään, että kun tarkastusmenettely tai muu käytettävissä oleva tieto näyttää osoittavan, että GSP-järjestelmää koskevan jakson säännöksiä rikotaan, vievän edunsaajamaan on omasta aloitteestaan tai unionin pyynnöstä suoritettava tarvittavat tutkimukset tai toteutettava tarvittavat toimenpiteet näiden tutkimusten suorittamiseksi asianmukaista kiireellisyyttä noudattaen, jotta tällaiset rikkomukset voidaan todeta ja estää, ja unioni voi tätä tarkoitusta varten osallistua näihin tutkimuksiin. Asetuksen N:o 2454/93 94 artiklan 7 kohdassa säädetään vielä, että vievän edunsaajamaan valtion viranomaisten on säilytettävä A-alkuperätodistusten jäljennökset vähintään kolme vuotta.

98 Näin ollen yhtäältä asetuksen N:o 980/2005 ja asetuksen N:o 732/2008 ja toisaalta asetuksen N:o 2454/93, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 883/2005, säännöksistä yhdessä tarkasteltuna ilmenee, että kyseessä olevien tavaroiden tullietuuskohteluun oikeuttava asema on todettu hallinnollisen yhteistyön järjestelmässä, johon kolmannen maan, eli El Salvadorin, viranomaiset osallistuvat.

99 Täten tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan toisen alakohdan mukaisesti El Salvadorin viranomaisten A-alkuperätodistusten toimittamisessa tekemän virheen oletetaan olevan erehdys, jota ei ole mainitun säännöksen ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetulla tavalla voitu kohtuudella havaita.

100 Tässä tilanteessa päättelyketjua on jatkettava sen selvittämiseksi, onko tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan muiden soveltamisedellytysten täytyttävä käsiteltävässä asiassa, vai eikö – kuten Espanjan kuningaskunta väittää – tämä ole tarpeen, koska komissio ei ole riidanalaisessa päätöksessä katsonut, että virhe johtui viejän antamasta virheellisestä selvityksestä tosiasioista tai että El Salvadorin viranomaiset tiesivät tai niiden olisi pitänyt tietää, että esitetyt todistukset olivat virheellisiä.

Velvoite tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan muiden soveltamisedellytysten täyttymisestä

101 Espanjan kuningaskunnan mukaan komission viittaukset edellytyksiin, jotka koskevat vilpitöntä mieltä ja tulli-ilmoituksia koskevaa säännöstöä, ovat sääntöjenvastaisia, koska se ei ole riidanalaisessa päätöksessä todennut, että El Salvadorin viranomaisten tekemä virhe oli seurausta viejän antamasta virheellisestä selvityksestä tosiasioista.

102 Komissio katsoo pääpiirteissään, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan ensimmäisen alakohdan kaikkien kolmen soveltamisedellytyksen on täytyttävä, jotta tullivelkaa ei kanneta jälkitullauksin, ja että se on asianmukaisesti tutkinut, toimiko tullivelallinen vilpittömässä mielessä ja oliko se noudattanut tulli-ilmoituksia koskevaa säännöstöä. Vilpitöntä mieltä koskevasta edellytyksestä

komissio lisäksi katsoo, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan neljättä alakohtaa sovelletaan tullivelvollisen tilanteeseen ja se on esteenä sille, että tullivelallinen, joka ei ole toiminut huolellisesti, voi vedota vilpittömään mieleensä.

103 Espanjan kuningaskunnan väitteisiin vastaamiseksi on ratkaistava täsmällisesti, luotiinko asetukselle N:o 2700/2000 uusi erityisjärjestelmä, joka koskee jälkikannosta luopumishakemuksia silloin, kun tuotuihin tavaroihin sovelletaan etuuskohtelua.

104 Edellä olevista 92–99 kohdasta ilmenee jo, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan toisen alakohdan mukaan silloin, kun tavaroiden tullietuuskohteluun oikeuttavan aseman määrityksessä on noudatettu hallinnollisen yhteistyön järjestelmää, johon kolmannen maan viranomaiset osallistuvat, näiden viranomaisten toimesta tapahtuvaa virheellisen todistuksen antamista pidetään erehdyksenä, jota ei ole edellisessä alakohdassa tarkoitetulla tavalla voitu kohtuudella havaita, ja tällainen sääntö on näin ollen poikkeustilanne, sikäli kuin siinä säädetään harkinnan perustaksi laillinen olettama, joka on otettava huomioon kyseessä olevia kumulatiivisia edellytyksiä arvioitaessa.

105 On myös todettava, että asetuksella N:o 2700/2000, johon erityisesti Espanjan kuningaskunta voimakkaasti tukeutuu katsoakseen, että sillä luotiin erityisjärjestelmä tuontitullien jälkikantoon etuusjärjestelmien puitteissa, täydennettiin tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa lisäämällä siihen sen ensimmäisen alakohdan oheen neljä muuta alakohtaa, jotka koskevat etuusjärjestelmiä (ks. vastaavasti tuomio 9.3.2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, 3 ja 4 kohta). Uusilla säännöksillä lisäksi vahvistetaan kyseisen taloudellisen toimijan luottamuksensuojaa siinä tapauksessa, että tulliviranomaiset ovat tehneet virheen kolmansista maista peräisin olevien tavaroiden etuusjärjestelmän suhteen (tuomio 9.3.2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, 25 kohta), esittämällä selvennyksiä niitä erityistilanteita varten, jotka koskevat kolmansista maista peräisin olevien tavaroiden etuuskohtelua (ks. vastaavasti julkisasiamies Kokottin ratkaisuehdotus Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2005:527, 29 kohta).

106 Näistä alustavista huomautuksista seuraa täten, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakodan toisesta viidenteen alakohdassa säädetään erityissäännöistä, joiden nojalla tuontitulleja ei kanneta jälkitullauksin, jos tavaran tullietuuskohteluun oikeuttavan aseman määrityksessä on noudatettu hallinnollisen yhteistyön järjestelmää, johon kolmannen maan viranomaiset osallistuvat. Toisin kuin komissio väittää, hakemusta tuontitullien jälkikannosta luopumiseksi on tutkittava tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan toisesta viidenteen alakohdan perusteella.

107 Tutkittaessa hakemusta tuontitullien jälkikannosta luopumiseksi, huomioon on kuitenkin otettava myös tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan ensimmäinen alakohta ja täten siinä asetutut kumulatiiviset edellytykset, joiden on täytyttävä sen edellytyksen lisäksi, joka koskee toimivaltaisten viranomaisten tekemän virheen kohtuullista havaittavuutta (ks. edellä 92–99 kohta), eli edellytykset siitä, että tullivelvollinen on vilpittömässä mielessä ja että se on noudattanut kaikkia voimassa olevassa säännöstössä olevia säännöksiä (ks. vastaavasti määräys 1.10.2009, Agrar-Invest-Tatschl v. komissio, C-552/08 P, EU:C:2009:605, 52, 55 ja 56 kohta ja tuomio 15.12.2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, 47 kohta).

108 Ensimmäiseksi tullivelvollisen vilpitöntä mieltä koskevasta edellytyksestä on todettava, että tulikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan neljännestä alakohdasta ilmenee, että tullivelallinen voi vedota vilpittömään mieleen, jos se pystyy osoittamaan toimineensa kyseisten kaupallisten toimien aikana asianmukaista huolellisuutta noudattaen varmistaakseen, että kaikki etuuskohtelun edellytykset ovat täyttyneet (tuomio 16.12.2010, HIT Trading ja Berkman Forwarding v. komissio, T-191/09, ei julkaistu, EU:T:2010:535, 53 kohta).

109 Täten Espanjan kuningaskunta väittää virheellisesti, että komissio on viitannut sääntöjenvastaisesti vilpitöntä mieltä koskevaan edellytykseen ennen kuin se on tutkinut, oliko tuontitullien jälkikantoon ryhdyttävä tullikoodeksin, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2700/2000, 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti.

110 On muistutettava, että toimijan vilpitöntä mieltä koskeva edellytys on tietyssä määrin yhteydessä edellytykseen, joka koskee tietämättömyyttä tulliviranomaisten tekemästä virheestä. Sen selvittämiseksi, oliko toimija vilpittömässä mielessä, on erityisesti ratkaistava, olisiko se voinut kohtuudella havaita toimivaltaisten viranomaisten tekemän virheen (ks. analogisesti tuomio 14.5.1996, Faroe Seafood ym., C-153/94 ja C-204/94, EU:C:1996:198, 83 ja 98–102 kohta; tuomio 18.10.2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, 30 kohta ja tuomio 15.12.2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, 47 kohta).

111 Tässä vaiheessa on arvioitava, kuinka toimijan vilpitöntä mieltä koskeva edellytys on ymmärrettävä tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan ensimmäisestä neljänteen alakohdan soveltamiseksi siinä oikeudellisessa toimintakehyksessä, joka seurasi asetuksen N:o 2700/2000 antamisesta, eli etuuskohtelujärjestelmien alalla. Tässä on tärkeä ottaa huomioon ne selvennykset, joita voidaan saada kyseisen asetuksen perusteluista, sen antamismenettelystä ja oikeuskäytännöstä.

112 Asetuksen N:o 2700/2000 perusteluista on ensinnäkin todettava, että asetuksen 11 perustelukappaleessa todetaan, että etuuskohtelujärjestelmiä varten olisi määriteltävä tulliviranomaisen erehdyksen ja tullivelallisen vilpittömän mielen käsitteet. Kolmansien maiden viranomaisten virheen käsittelemisen jälkeen mainitussa perustelukappaleessa todetaan yleisesti, että tullivelallinen voi vedota vilpittömään mieleensä, jos se voi osoittaa toimineensa asianmukaista huolellisuutta noudattaen, paitsi silloin, kun Euroopan unionin virallisessa lehdessä on julkaistu perusteltuja epäilyjä koskeva ilmoitus. Kyseinen perustelukappale on tulkittava viitteeksi siitä, että tullivelallisen vilpitön mieli on selvitettävä, kun kolmannen maan viranomaisten tekemä virhe johtaa virheellisen todistuksen antamiseen, ja näin on riippumatta virheen alkuperästä eli siitä, johtuuko se itse kyseisistä viranomaisista vai aiheutuiko se viejän antamasta virheellisestä selvityksestä tosiseikoista.

113 Seuraavaksi asetuksen N:o 2700/2000 varsinaisesta antamismenettelystä on todettava ensimmäiseksi, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan muutos ei sisältynyt ehdotukseen Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi (EY) asetuksen N:o 2913/92 muuttamisesta (EYVL 1998, C 228, s. 8).

114 Euroopan parlamentin annettua ensimmäisen käsittelyn päätteeksi lausunnon, jossa se ehdotti lisättäväksi tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaan toisen ja kolmannen alakohdan, komissio esitti muutetun ehdotuksen Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi (EY) asetuksen N:o 2913/92 muuttamisesta (EYVL 2000, C 248, s. 1).

115 Euroopan unionin neuvoston (”Sisämarkkinat”) Brysselissä (Belgia) 16.3.2000 pitämän 2248. istunnon, jossa löydettiin poliittinen yhteisymmärrys tullikoodeksin muutosehdotuksesta, pöytäkirjasta ilmenee lisäksi, että mainitussa ehdotuksessa oli tarkoitus määrittää täsmällisesti käsitteet ”hallinnolliset erehdykset” ja ”tuojan vilpitön mieli” niissä toimissa, joihin liittyi tavaroita, jotka kuuluivat tullietuuskohtelun piiriin kolmannen maan myöntämien virheellisten todistusten perusteella.

116 Neuvoston 25.5.2000 EY 251 artiklassa tarkoitettua menettelyä noudattaen vahvistama yhteinen kanta (EY) N:o 31/2000 Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen antamiseksi tullikoodeksin muuttamisesta (EYVL 2000, C 208, s. 1) sisältää perustelukappaleita ja säännöksiä, jotka annettiin lopullisesti asetuksella N:o 2700/2000.

117 Toiseksi 5.10.2000 annetussa lehdistötiedotteessa IP/2000/1123 sisämarkkinoista vastaava komission jäsen totesi, että kyseessä olevalla muutoksella otettiin käyttöön uusi määritelmä niiden tuojien vilpittömälle mielelle, jotka toivat tavaroita etuusjärjestelmien puitteissa, niissä tilanteissa, joissa

alkuperätodistukset osoittautuvat virheellisiksi, ja että tuojat tietävät näin, etteivät ne saa automaattisesti anteeksiantoa, jos kolmannen maan viejät ovat esimerkiksi toimittaneet väärennettyjä alkuperätodistuksia.

118 Näin ollen asetuksen N:o 2700/2000 antamismenettelystä ilmenee selvästi, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan neljättä alakohtaa, joka koskee tullivelallisen vilpitöntä mieltä, sovelletaan, jos tullietuusjärjestelmän soveltamisen mahdollistaneet virheelliset todistukset on laadittu kolmannen maan viranomaisten toimesta, mikä vahvistaa edellä 112 kohdan lopussa esitetyn johtopäätöksen.

119 Kolmanneksi on todettava, että oikeuskäytännössä on katsottu, että asetuksen N:o 2700/2000 11 perustelukappaleesta ilmenee, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan muutoksella pyrittiin määrittelemään etuuskohtelujärjestelmää koskevassa erityistapauksessa käsitteet tulliviranomaisen erehdys ja tullivelallisen vilpitön mieli, ja siten turvautumatta aineellista sisältöä koskevaan muutokseen mainitun artiklan tavoitteena on selkeyttää edellä mainittuja käsitteitä, jotka jo sisältyvät kyseisen 220 artiklan alkuperäiseen sanamuotoon ja joita on jo nyt täsmennetty oikeuskäytännössä (ks. tuomio 9.3.2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, 22 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Näin olen unionin tuomioistuin on todennut, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohta on luonteeltaan pääasiallisesti tulkitseva (tuomio 9.3.2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, 23 kohta).

120 Tuomiossa toistetaan täten julkisasiamies Kokottin ratkaisuehdotuksessa Beemsterboer Coldstore Services (C-293/04, EU:C:2005:527, 29 ja 32 kohta) esitetty päättely, jossa esitetään yhtäältä, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan uuden sanamuodon tarkoituksena ei ollut säännöksen muuttaminen vaan ainoastaan kolmansista maista tuotavien tavaroiden etuuskohtelun muodostaman erikoistapauksen selkeyttäminen, ja unionin lainsäätäjä piti tässä yhteydessä tarpeellisena määritellä tarkemmin käsitteet ”tulliviranomaisen erehdys” ja ”[tullivelallisen] vilpitön mieli”, ja toisaalta, että säännöksen uuden sanamuodon tarkoituksena on ainoastaan kodifioida ja täsmentää siihen asti vallinnutta oikeustilaa, joka koskee erikoistapausta, joka liittyy tulliviranomaisten kolmansista maista peräisin olevien tavaroiden tullietuuskohteluun oikeuttavasta asemasta tekemään virheeseen.

121 Näissä olosuhteissa tuontitullien jälkikantoa koskeva aikaisempi oikeuskäytäntö on edelleen sovellettavissa. Kuten edellä 110 kohdassa esitetään, tuosta oikeuskäytännöstä ilmenee, että toimijan vilpitöntä mieltä koskeva edellytys ja edellytys siitä, ettei se ollut tietoinen tulliviranomaisten tekemästä virheestä, ovat tietyssä määrin liityksissä toisiinsa, koska sen kysymyksen selvittämiseksi, onko toimija ollut vilpittömässä mielessä, on muun muassa ratkaistava, eikö se olisi voinut kohtuudella havaita toimivaltaisten viranomaisten tekemää virhettä.

122 Näin ollen siitä huolimatta, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan toisesta alakohdasta ilmenee, että kolmannen maan viranomaisten toimesta tapahtuvaa virheellisen todistuksen antamista pidetään erehdyksenä, jota ei ole ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetulla tavalla voitu kohtuudella havaita (ks. edellä 99 kohta), huomioon on myös otettava se seikka, että toimijan vilpitöntä mieltä koskeva edellytys ja edellytys siitä, ettei se ollut tietoinen tulliviranomaisten tekemästä virheestä, ovat tietyssä määrin liityksissä toisiinsa (ks. edellä 121 kohta), mistä seuraa, että niitä on joka tapauksessa arvioitava tapauksen konkreettisiin olosuhteisiin nähden kyseisen säännöksen toisessa alakohdassa säädetyn laillisen olettaman valossa.

123 Tällaisella tulkinnalla säilytetään myös tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan tehokas vaikutus, koska tullivelallisen vilpittömään mieleen voidaan vedota kyseisessä säännöksessä tarkoitetuissa olosuhteissa ja komissio voi tutkia sen tilannekohtaisesti niin, että se ottaa huomioon kaikki tapauksen olosuhteet myös silloin, kun tullivelallisen ei oleteta kohtuudella havaitsevan virhettä.

124 Tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaan asetuksella N:o 2700/2000 lisätyissä uusissa säännöksissä ei viitata mitenkään tulli-ilmoituksia koskevan voimassa olevan säännöstön noudattamista koskevaan edellytykseen. On kuitenkin muistutettava, että tutkittaessa hakemusta tuontitullien jälkikannosta luopumiseksi, huomioon on kuitenkin otettava myös tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan ensimmäinen alakohdan säännökset ja täten siinä asetetut kumulatiiviset edellytykset, joiden on täytyttävä (ks. edellä 92–99 kohta), eli edellytykset siitä, että tullivelvollinen on vilpittömässä mielessä ja että se on noudattanut kaikkia voimassa olevassa säännöstössä olevia säännöksiä (ks. vastaavasti määräys 1.10.2009, Agrar-Invest-Tatschl v. komissio, C-552/08 P, EU:C:2009:605, 52, 55 ja 56 kohta ja tuomio 15.12.2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, 47 kohta).

125 Täten edellytystä, joka koskee tulli-ilmoituksia koskevan voimassa olevan säännöstön noudattamista, sovelletaan, jos jälkikantomenettely koskee tavaroiden tullietuusasemaa ja jos kolmannen maan viranomaiset ovat antaneet tältä osin virheellisen todistuksen.

Tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan muiden soveltamisedellytysten täytäntöönpano

126 Kuten edellä olevasta 123 kohdasta ilmenee, se seikka, että toimivaltaisten viranomaisten tekemää virhettä pidetään virheenä, jonka ei oleteta olevan kohtuudella havaittavissa, ei mitenkään estä komissiota tutkimasta, onko tullivelallinen vilpittömässä mielessä edellä 121 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti, ja ottamasta huomioon kaikkia tapauksen konkreettisia olosuhteita.

127 Komission on myös tutkittava tulli-ilmoituksia koskevan säännöstön noudattamista koskeva edellytys, ja näin ollen Espanjan kuningaskunnan esittämien väitteiden valossa on ratkaistava, onko riidanalainen päätös tältä osin virheellinen.

– Tullivelallisen vilpitöntä mieltä koskevat seikat

128 Alustavasti on todettava, että kun arvioidaan, onko tullivelallinen käsiteltävässä asiassa ollut vilpittömässä mielessä, huomioon on otettava erityisesti kaksi komission riidanalaisessa päätöksessä esiin tuomaa seikkaa.

129 Ensinnäkin se, että tullivelallinen kuuluu konserniin, joka toimii maailmanlaajuisesti kalastusalalla ja valmistaa, tuottaa, pakkaa ja myy tuoreesta tai pakastetusta kalasta tai kalasäilykkeistä valmistettuja tuotteita (ks. riidanalaisen päätöksen 39 kohta).

130 Toiseksi se, että viejä, joka on toimittanut tiedot, joiden perusteella A-alkuperätodistukset myönnettiin, on tullivelallisen kanssa samaan konserniin kuuluva yhtiö (riidanalaisen päätöksen 37 ja 46 kohta), ja kahta lippua käyttäneet kaksi alusta kuuluvat myös mainittuun konserniin (riidanalaisen päätöksen 43 kohta). Tällaisissa olosuhteissa ei komission mukaan voitu hyväksyä sitä, että se seikka, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan toisen alakohdan soveltamisen perusteella virheen oletettiin olevan sellainen, ettei sitä voitu kohtuudella havaita, johtaa tullivelallisen vilpittömän mielen tunnustamiseen.

131 Oikeuskäytännöstä ilmenee tältä osin täsmällisemmin, että toimivaltaisten viranomaisten tekemän virheen on oltava luonteeltaan sellainen, että vilpittömässä mielessä toiminut tullivelvollinen ei ole voinut kohtuudella sitä havaita, kun otetaan huomioon tämän kokemus alalta ja se huolellisuus, jota sen tuli noudattaa (ks. vastaavasti tuomio 14.11.2002, Ilumitrónica, C-251/00, EU:C:2002:655, 38 kohta).

132 Ensimmäiseksi on todettava, että Espanjan kuningaskunta ei ole kiistänyt seikkoja, jotka komissio esitti riidanalaisessa päätöksessä tullivelallisen kokemuksesta alalla (ks. edellä 129 kohta), vaan se päinvastoin myöntää, että komissio on mainitun päätöksen 39 perustelukappaleessa asianmukaisesti todennut, että

tullivelallinen oli erittäin kokenut toimija, mutta väittää myös, että tullivelallisen kokemus alalta ei luo olettamaa tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa säädettyjen edellytysten noudattamatta jättämisestä.

133 Pitää toki paikkansa, että kokemus alalla ei itsessään estä toimijan olleen vilpittömässä mielessä eikä tee mahdottomaksi sitä, ettei virhettä voitu havaita, kuten Espanjan kuningaskunta korostaa. On kuitenkin todettava, että kokeneen ammattilaisen voidaan olettaa kiinnittävän enemmän huomiota hallinnollisiin ja tosiseikkoja koskeviin seikkoihin, joiden arviointi kuuluu sen tavanomaiseen toimintaan, erityisesti siten, että se voi todeta helpommin kaikki poikkeamat oikeasta tavanmukaisesta toiminnasta.

134 Toiseksi huolellisuudesta on muistutettava, että taloudellisen toimijan, jolla on epäilyksiä, on pyydettävä lisätietoja ja hankittava kaikki mahdollinen selvitys, jottei se riko kyseisiä säännöksiä (ks. analogisesti tuomio 11.11.1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, 58 kohta ja tuomio 13.9.2007, Common Market Fertilizers v. komissio, C-443/05 P, EU:C:2007:511, 191 kohta).

135 Riidanalaisesta päätöksestä ilmenee, että komissio on tutkinut toimijan huolellisuutta koskevan edellytyksen niiden eri seikkojen suhteen, jotka tuotiin esiin tekijöinä, jotka merkitsevät alkuperäsääntöjen noudattamatta jättämistä.

136 Komissio katsoi ensimmäiseksi kalastusalusten miehistöjen koostumusta koskevasta edellytyksestä, että kun otettiin huomioon tullivelallisen toiminnan luonne ja sen kuuluminen useilla valtamerillä toimivaan konserniin, mistä syystä sen on noudatettava erilaisia sääntöjä, se ei ollut toiminut huolellisesti jättäessään noudattamatta tullietuuskohtelun soveltamiselle asetuksen N:o 980/2005 ja asetuksen 732/2008 säännöksissä asetettuja edellytyksiä.

137 Komissio totesi toiseksi, että eräissä tapauksissa viejä oli esittänyt samalla joko etuoikeuskohteluun oikeuttamattomat alkuperätodistukset, jotka Espanjan ja Ranskan kauppakamarit olivat myöntäneet, ja EUR.1-todistukset, joita unionin tulliviranomaiset eivät olleet myöntäneet ja jotka koskivat AKT-sopimusta, tai Seychellien viranomaisten myöntämät EUR.1-todistukset ja Panaman viranomaisten myöntämät A-alkuperätodistukset. Se katsoi, että tällaisista seikoista ei voitu riittävän jäljitettävyyden puuttuessa selvittää tonnikalan alkuperää, ja totesi, että tullivelallinen oli rikkonut asiaan sovellettavia tulli-ilmoituksia koskevia säännöksiä ja alkuperäsääntöjä.

138 Kolmanneksi komissio katsoi, että käsitteet ”kaksinkertainen rekisteröinti”, ”rekisteröintinumero” ja alusten ”kaksoiskansalaisuus” eivät olleet epäselviä, vaan ne on täsmällisesti määritelty Yhdistyneiden kansakuntien oikeudessa. Se lisäsi vielä, että unionin oikeus edellytti selvästi sitä, että kalastusalus on rekisteröitävä vain yhdessä maassa ja että sen on käytettävä vain yhden maan lippua, jotta sen eduksi voidaan soveltaa GSP-kohtelua. Komissio väittää, että kyseessä olevat kaksi alusta oli rekisteröity Seychelleille ja että ne olivat käyttäneet kyseisen maan lippua viiden vuoden ajan, vaikka ne oli rekisteröity El Salvadorissa ja ne käyttivät maan lippua, ja tästä huolimatta tullivelallinen oli vakuuttanut, että asetuksen N:o 2454/93 68 artiklan 2 kohdassa GSP:n soveltamiselle asetut edellytykset täyttyivät.

139 Neljänneksi komissio totesi, että tullivelallisen konserniin kuuluva tytäryhtiö oli toimittanut tiedot, joiden perusteella El Salvadorin viranomaiset olivat myöntäneet A-alkuperätodistukset.

140 Komissio päätteli kaikesta tästä, ettei tullivelallinen ollut komission esiin tuomien tilanteiden valossa arvioituna osoittanut ammattimaiselta toimijalta odotettavaa huolellisuutta kyseessä olevien tavaroiden edellyttämässä tullikohtelussa.

141 Kolmanneksi on vastattava niihin eri väitteisiin, jotka Espanjan kuningaskunta on esittänyt kiistääkseen tullivelvollisen huolellisuuden puuttumisen.

142 Espanjan kuningaskunta väittää ensimmäiseksi alustavana huomiona, että riidanalaisessa päätöksessä olisi ristiriitaista väittää, että El Salvadorin viranomaiset ovat tehneet virheen ilman, että viejä on antanut virheellisen selvityksen tosiasioista, ja että tullivelallinen ei ole toiminut huolellisesti näiden samaisten tosiseikkojen suhteen.

143 Tästä seikasta on todettava, että on kiistatonta, että edellytys, jonka mukaan toimivaltaisten viranomaisten tekemää virhettä ei ole voitu havaita, liittyy tietyssä määrin tullivelallisen vilpittömään mieleen, kuten oikeuskäytännössä on todettu. Ei kuitenkaan voida myöntää, että siitä seikasta, että virhettä pidetään tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan toisessa alakohdassa olevan säännön, joka lisättiin siihen asetuksella N:o 2700/2000, mukaisena erehdyksenä, jota ei ole voitu kohtuudella havaita, seuraisi automaattisesti ja väistämättä, että tullivelvollisen todetaan olleen vilpittömässä mielessä, ja käsiteltävässä asiassa on näin sitä suuremmalla syyllä, kun otetaan huomioon edellä 128–130 kohdassa jo mainitut olosuhteet. Ristiriidasta, jonka Espanjan kuningaskunta väittää vallitsevan tehdyn virheen toteamisen ja viejän tosiasioista antaman virheellisen selvityksen puuttumisen välillä, on todettava, ettei tuon väitteen tueksi ole esitetty mitään argumentteja eikä sen logiikka ilmene myöskään oikeuskäytännöstä. Tilanne on samoin sen mahdollisen ristiriidan suhteen, joka vallitsee viejän tosiasioista antaman virheellisen selvityksen puuttumisen ja tullivelallisen näihin samoihin tosiasioihin liittyvän huolellisuuden puuttumisen välillä. Erityisesti on todettava, ettei voida olettaa, että tullivelallisen vilpitön mieli seuraisi välittömästi viejän toiminnasta, koska tullivelallinen ei voi saada etua viejän toiminnasta tilanteessa, jossa viejän esittämät tosiseikat eivät voi johtaa siihen, että kyseisen kolmannen maan toimivaltaiset viranomaiset myöntävät A-alkuperätodistukset. Täten on todettava, että Espanjan kuningaskunnan edellä mainittuja väitteitä on arvioitava siihen seikkaan nähden, että eräät El Salvadorin viranomaisten tekemät virheet johtuivat sellaisten alkuperäisten todistusten huomioon ottamisesta, joita ei selvästikään voitu pitää sen luontoisina, että ne olisivat oikeuttaneet etuuskohtelun myöntämiseen, ja eräät muut niiden virheet johtuivat kyseessä olevien alusten miehistöä ja lippua koskevien velvoitteiden merkittävistä rikkomisista.

144 Espanjan kuningaskunnan väite on näin ollen hylättävä.

145 Toiseksi Espanjan kuningaskunta katsoo yhtäältä, että olisi suhteetonta edellyttää, että tullivelallinen tuntee kaikkien alusten miehistön kokoonpanon eri pyyntien tapahtuma-aikana, kun pyyntiin on osallistunut Calvo-konserniin kuulumattomia aluksia, eikä viimeksi mainittu täten ole voinut vaatia tietoja miehistön kokoonpanosta. Espanjan kuningaskunta väittää, että tullivelallinen on toteuttanut ylimääräisiä varotoimenpiteitä vaatimalla toimittajiltaan omistajuudesta todistuksen, jossa vahvistettiin, että miehistön kokoonpanoa koskevia sääntöjä on noudatettu. Toisaalta Espanjan kuningaskunta toteaa, että kalastustuotteiden alkuperää koskevan säännöstön monimutkaisuus on yksi merkityksellisistä seikoista arvioitaessa tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan edellytyksiä, eikä käsiteltävässä asiassa tästä ole epäilystäkään.

146 Ensimmäisestä väitteestä, jonka mukaan vaatimus siitä, että tullivelvollisen on oltava tietoinen kyseessä olevia tuotteita kalastaneiden alusten miehistön kokoonpanosta, on suhteeton, on todettava, että vaikka komissio asettaa riidanalaisessa päätöksessä tällaisen vaatimuksen tullivelalliselle, se kohdistaa unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämissään kirjelmissä kyseisen vaatimuksen myös viejään. Joka tapauksessa on todettava, että kun otetaan huomioon tullivelallisen ja viejän kuuluminen samaan konserniin, viejän huolellisuuden puuttuminen alusten miehistön kokoonpanoa koskevan edellytyksen valvomisessa voidaan lukea myös tullivelallisen syyksi erityisesti siitä syystä, että samaan konserniin kuuluvat yritykset voivat hankkia ja saada tietoja toisiltaan. On myös todettava, että esittäessään alusten omistajuudesta todistukset, joista ilmenee miehistön koostumus ja jotka Calvo-konserni tavanomaisesti pyysi alusten omistajia täyttämään, Espanjan kuningaskunta tosiasiassa esittää selvän viittauksen siitä, että vaatimus, jonka mukaan viejän tai tullivelallisen on tunnettava miehistön koostumus, ei selvästikään ole suhteeton, vaan päinvastoin kyse voi olla suhteellisen tavanomaisesta käytännöstä kalastusalalla, erityisesti, kun kyseisten alusten saaliit on tarkoitettu tuotaviksi unioniin GSP-järjestelmän puitteissa. Näissä olosuhteissa ei voida pitää mahdottomana, että viejä tai tullivelallinen, joka haluaa hyötyä GSP-järjestelmästä, voi pyytää – myös Calvo-konserniin

kuulumattomilta – tavarantoimittajilta tietoja, jotka koskevat miehistön kokoonpanoa niiden sopimussuhteiden puitteissa, ja näin on huolimatta Espanjan kuningaskunnan väitteistä, joiden mukaan tällaisia tietoja oli vaikea saada muun muassa siitä syystä, että miehistössä saattoi tapahtua muutoksia pyyntihetkellä tai että eräät henkilöt eivät olleet aluksissa vakiintuneesti. Toisin kuin Espanjan kuningaskunta väittää, tällaista näkemystä ei voida vastustaa henkilötietojen suojaa koskevan säännöstön noudattamisella, koska on olemassa useita mahdollisuuksia, joiden mukaisesti käytännössä voidaan pyytä ja tallentaa tällaisia tietoja rikkomatta edellä mainittua säännöstöä pyytämällä tähän tarvittava hyväksyntä kyseeseen tulevilta henkilöiltä erityisesti sellaisilla aluksilla, jotka eivät kuulu viejän ja tullivelallisen kanssa samaan konserniin. Espanjan kuningaskunnan tätä koskevan väitteen hyväksyminen tekisi lisäksi merkityksettömäksi vaatimuksen esittää selvitys alusten miehistön kokoonpanosta pyyntihetkellä, vaikka on ilmeisen selvää, että tällaista velvollisuutta sovellettiin käsiteltävässä asiassa merkityksellisenä ajankohtana voimassa olleiden sääntöjen nojalla.

147 Espanjan kuningaskunnan unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämistä seitsemästä todistuksesta komissio korostaa, ettei niillä osoiteta, että aluksen miehistön kokoonpanoa koskevaa edellytystä, jonka mukaan 75 prosenttia miehistön jäsenistä oli oltava unionin jäsenvaltion tai tullietuuskohtelun piiriin kuuluvan maan kansalaisia, olisi noudatettu. Kuten komissio asianmukaisesti väittää, näillä todistuksilla osoitetaan ainoastaan niiden miehistön jäsenten prosenttiosuus, jotka olivat unionin jäsenvaltion tai GSP-järjestelmän ryhmään II kumulaatiota varten kuuluvan edunsaajamaan kansalaisia (”porcentaje de nacionales de un Pais miembro de la UE o del grupo II de Paises SPG”), ja yksi mainituista todistuksista koskee niiden miehistön jäsenten prosenttiosuutta, jotka olivat AKT-sopimuksen sopimusvaltioiden kansalaisia. Näissä olosuhteissa on katsottava, että kyseessä olevilla todistuksilla ei – kun otetaan huomioon niiden epätäsmällinen luonne – voida osoittaa, että miehistön kokoonpanoa koskeva edellytys täyttyi.

148 Lopuksi on todettava, että kalastustuotteiden alkuperää koskevan säännöstön ei voida katsoa olevan monimutkaista käsiteltävässä asiassa riidanalaisen oikeuskysymyksen osalta. Asetuksen N:o 2454/93 68 artiklan 1 kohdan f ja g alakohdassa ja 2 kohdan viidennessä luetelmakohdassa, sellaisina kuin niitä sovellettiin tosiseikkojen tapahtuma-aikana, säädetään, että edunsaajamaassa tai unionissa kokonaan tuotettuina pidetään sen alusten sen aluevesien ulkopuolelta pyytämiä merikalastustuotteita ja muita merestä saatuja tuotteita sekä sen tehdasaluksilla valmistettuja tuotteita, ja käsitteitä ”sen alukset” ja ”sen tehdasalukset” sovelletaan ainoastaan aluksiin ja tehdasaluksiin, joiden miehistöstä vähintään 75 prosenttia on edunsaajamaan tai unionin jäsenvaltion kansalaisia.

149 Tällaisen säännön ei voida katsoa olevan niin monimutkainen, että tullivelallisen tai viejän kaltaisen erittäin kokeneen toimijan olisi ylivoimaisen vaikeaa varmistaa sen noudattaminen. Espanjan kuningaskunnan väite, joka koskee niiden päätösten määrää, joissa komissio on jättänyt kantamatta tonnikala-alan tuontitullit jälkitullauksin ja joista ei ole väitetty, että säännöstön vaikeus koski nimenomaisesti kysymystä miehistön kokoonpanosta, on täten hylättävä, ja vastaavasti on hylättävä väite, joka koskee unionin toimielinten GSP-järjestelmän säännöksiin tekemiä muutoksia. Tällaisista seikoista ei nimitäin voida päätellä, että miehistön kokoonpanoa koskeva edellytys olisi ollut luonteeltaan monimutkainen. Lisäksi se seikka, että komissio on ryhtynyt yksinkertaistamaan etuusjärjestelmien alkuperäsääntöjä siten, että se päätyi poistamaan miehistön kokoonpanoa koskevan edellytyksen, on enintään vain viite siitä, että mainittu toimielin pyrki kyseessä olevien sääntöjen analyysin päätteeksi parempaan lainsäädäntökäytäntöön, eikä tästä voida päätellä, että kyseiset säännöt olivat vaikeasti ymmärrettäviä kyseisellä alalla toimiville asioista perillä oleville ammattilaisille. Kuten komissio asianmukaisesti korostaa, käsiteltävässä asiassa ei ole osoitettu, että Espanjan kuningaskunnan toteamukset, jotka koskevat lainsäädännön monimutkaisuutta, liittyisivät erityisesti miehistön kokoonpanoa koskevaan vaatimukseen. Myöskään se seikka, että OLAFin ja komission oikeudellisen yksikön välillä käytiin keskusteluja tältä osin, ei muodosta ratkaisevaa näyttöä kyseessä olevan oikeudellisen kysymyksen monimutkaisuudesta. Kun otetaan huomioon 14.5.1996 annetussa tuomiossa Faroe Seafood ym. (C-153/94 ja C-204/94, EU:C:1996:198, 47 kohta) miehistön käsitteestä esitetty tulkinta, kyseisen käsitteen rajoittamisesta yksinomaan aluksen pysyvään henkilöstöön ei voida katsoa aiheutuvan ylimääräistä hankaluutta asetuksen N:o 2454/93 68 artiklan 1 kohdassa ja 2 kohdan

viidennessä luetelmakohdassa olevan säännön noudattamisen varmistamiselle, koska se johtaa päinvastoin tietojen hankintaan ainoastaan niistä miehistön jäsenistä, joilla on vakiintunut yhteys alukseen, jonka saamiin saaliisiin sovelletaan GSP-järjestelmää.

150 Espanjan kuningaskunnan tätä koskeva väite on näin ollen hylättävä.

151 Espanjan kuningaskunta katsoo kolmanneksi, että riidanalainen päätös on ristiriitainen, koska siinä todetaan, että tullivelallisen olisi toimintansa johdosta pitänyt tietää, ettei miehistön kokoonpanoa koskevaa edellytystä ollut noudatettu, mutta ettei se ollut voinut havaita virhettä, joka liittyi saaliisiin, joiden alkuperä osoitettiin Panaman myöntämillä A-alkuperätodistuksilla. Espanjan kuningaskunnan mukaan komissio on myös poikennut ratkaisukäytännöstään, jossa se on aina myöntänyt tuontitullien peruuttamisen taloudellisille toimijoille, jotka harjoittavat samaa toimintaa kuin tullivelallinen, mikä on käsiteltävässä asiassa merkityksellinen huomioon otettava seikka, vaikka nämä ratkaisut on annettu tullikoodeksin 239 artiklan tai AKT-sääntöjen soveltamiseksi.

152 Riidanalaisen päätöksen ristiriitaisuudesta on todettava, että syyt, joiden johdosta komissio katsoi, että Panamasta peräisin olevien raaka-aineiden tilannetta on kohdeltava erilailla kuin muita samankaltaisia tilanteita, ilmenevät selvästi mainitun päätöksen 38 perustelukappaleesta. Kyseessä olevan raaka-aineen alkuperä osoitettiin alueelliseen ryhmään II kuuluvan Panaman viranomaisten laatimilla A-alkuperätodistuksilla eikä erilaisilla todistuksilla, jotka ovat peräisin sellaisten maiden viranomaisilta, jotka eivät kuulu kyseiseen alueelliseen ryhmään, kuten tilanne oli riidanalaisten tuontien osalta. Näissä olosuhteissa komissio hyväksyi sen, ettei tullivelallinen voinut tietää, olivatko El Salvadorin viranomaisten riidanalaisia tuonteja varten myöntämät A-alkuperätodistukset laadittu asianmukaisesti Panaman viranomaisten myöntämiä saman luontoisia todistuksia varten. Riidanalainen päätös ei täten ole ristiriitainen.

153 Komissio väittää aiemmasta ratkaisukäytännöstään paikkansa pitävästi, että päätökset REM 07/02 ja REM 08/02 koskivat tilanteita, joissa ei ollut kyse siitä, että tuoja oli esittänyt GSP-järjestelmän soveltamista varten vääriä alkuperätodistuksia olosuhteissa, joissa – kuten nyt käsiteltävässä asiassa – tullimaksujen maksuvelallisella oli erityistä ammatillista kokemusta tai kyseinen velallinen ja viejä kuuluivat samaan konserniin. Edellä mainitut päätökset koskivat paremminkin ongelmia, jotka liittyivät miehistön kokoonpanoon, ja jälkimmäisessä tapauksessa myös ongelmia, jotka liittyivät sen selvittämiseen, kuka oli kyseessä olevien alusten omistaja. Muista Espanjan kuningaskunnan esittämistä ratkaisuista on todettava, ettei yksikään niistä koske tilannetta, jossa tullivelallinen ja viejä kuuluvat samaan konserniin. Näin ollen nuo ratkaisut koskevat tilanteita, joiden tosiseikat ovat erilaiset kuin nyt käsiteltävässä asiassa. Ne eivät täten voi muodostaa ratkaisukäytäntöä, joka voisi olla merkityksellinen nyt käsiteltävän asian ratkaisemiseksi. Missään mainituista päätöksistä ei myöskään todeta, että kyseessä ollut säännöstö oli monimutkainen ja oikeutti tästä syystä tuontitullien peruuttamisen.

154 Espanjan kuningaskunnan tätä koskeva väite on näin ollen hylättävä.

155 Neljänneksi Espanjan kuningaskunta muistuttaa, että oikeuskäytännön mukaan ajanjaksolla, jonka aikana tulliviranomaiset toimivat samalla tavoin, on tiettyä merkitystä toimijoiden huolellisuutta arvioitaessa. El Salvadorin viranomaiset, joille oli asianmukaisesti ilmoitettu kyseessä olevista todistuksista, eivät Espanjan kuningaskunnan mukaan moneen vuoteen olleet esittäneet huomautuksia A-alkuperätodistusten myöntämisestä erityisesti siitä syystä, ettei komissio ollut toimittanut niille leimasimia, millä näin edesautettiin virheellisten todistusten myöntämistä.

156 Unionin yleinen tuomioistuin toteaa komission tavoin, että väite, jonka mukaan toimivaltaiset viranomaiset olivat pitäytyneet näkemyksessään pitkän aikaa, ei itsessään ole ratkaiseva sen arvioimiseksi, onko tullivelallinen toiminut huolellisesti, vaikka kyse onkin seikasta, joka on hyödyllinen tarkistettaessa, ovatko mainitut viranomaiset toimineet virheellisesti (ks. vastaavasti tuomio 5.6.2013, Recombined Dairy System v. komissio, T-65/11, EU:T:2013:295, 25 ja 29 kohta). Kun otetaan

huomioon kaikki käsiteltävässä asiassa merkitykselliset seikat ja erityisesti tullivelallisen kokemus ja sen kuuluminen samaan konserniin viejän kanssa, El Salvadorin viranomaisten pitäytyminen näkemyksessään pitkän aikaa ei voi vapauttaa tullivelallista sen huolellisuusvelvoitteesta. On lisäksi todettava, että kysymyksellä leimasimista, joita komission olisi pitänyt toimittaa kyseisille viranomaisille, ei ole merkitystä tehdyn virheen luonteeseen eikä täten huolellisuuteen, jonka mukaisesti tullivelallisen olisi pitänyt toimia. Korostettuaan ensin, että leimasinten toimittamatta jättäminen oli välittömästi komission syyksi luettava laiminlyönti, joka on kiistämättä myötävaikuttanut virheellisten todistusten myöntämiseen ja virheellisen menettelyn jatkumiseen ajallisesti, Espanjan kuningaskunta toteaa itsekin, ”ettei se voi olla virheellisten todistusten myöntämisen ensisijainen syy”. Vastaavasti on huomattava, että käsiteltävässä asiassa ei noussut esiin kysymystä mahdollisesti väärennetyistä EUR.1-todistuksista, jotka olisivat olleet A-alkuperätodistusten myöntämisen perusteena, ja täten sillä, ettei komissio tiedottanut oikeanlaisista leimasimista, ei ole voinut olla käytännön merkitystä.

157 Espanjan kuningaskunnan tätä koskeva väite on näin ollen hylättävä.

158 Viidenneksi Espanjan kuningaskunta väittää, että alkuperäsäännössä säädetään ainoastaan, että alusten on oltava rekisteröity edunsaajamaassa tai jäsenvaltiossa, ja että etuusjärjestelmän soveltamatta jättäminen kahdessa valtiossa tehdyn rekisteröinnin johdosta on seurausta komission sellaisesta tulkinnasta, joka ei ollut tiedossa haettaessa todistuksia, joissa mainittiin Seychellien lipun käyttö. Näin ollen kahdessa valtiossa tehdyn rekisteröinnin seuraamukset johtuvat Espanjan tasavallan mukaan monimutkaisesta säännöstöstä, ja tämä seikka osoitetaan toteen sillä, että El Salvadorin viranomaiset ovat tulkinneet lippua koskevaa edellytystä eri tavalla kuin komissio.

159 Kuten komissio asianmukaisesti toteaa, Espanjan kuningaskunta myöntää, että sekä tullivelallinen että viejä tiesivät, että kyseessä olevat alukset oli rekisteröity kahdessa valtiossa. Se väittää paremminkin, että viejä toimi vilpittömässä mielessä ilmoittaessaan El Salvadorin viranomaisille kahden lipun käytöstä. On myös ilmeistä, että kyseessä olevien alusten omistajana oleva yhtiö kuului samaan konserniin kuin tullivelallinen ja viejä.

160 Toisin kuin Espanjan kuningaskunta esittää, asetuksen N:o 2454/93 68 artiklan 2 kohdassa olevaa sääntöä ei voida pitää erityisen monimutkaisena. Mainituissa säännöksissä säädetään, että GSP-järjestelmään kuuluvia saaliita pyytävien alusten on oltava merkitty tai ilmoitettu edunsaajamaan tai jäsenvaltion alusrekisteriin ja niiden on purjehdittava edunsaajamaan tai jäsenvaltion lipun alla. Näin ollen on katsottava, että ainoa merkityksellinen kysymys koskee siitä seikasta, että kyseessä olevat kaksi alusta oli rekisteröity sekä El Salvadorissa että Seychelleillä, aiheutuvia seuraamuksia.

161 Kuten komissio on useaan otteeseen todennut, on todettava, että YK:n oikeudessa säädetään seuraamuksista, joita aiheutuu aluksen purjehtimisesta usean lipun alla.

162 Montego Bayssa 10.12.1982 allekirjoitetun ja 16.11.1994 voimaantulleen Yhdistyneiden kansakuntien merioikeusyleissopimuksen 92 artiklan 2 kappaleessa määrätään, että alus, joka käyttää kahden tai useamman valtion lippua siten kuin sille sopii, ei voi vedota mihinkään näistä kansallisuuksista muihin valtioihin nähden, ja sitä voidaan pitää kansallisuudettomana aluksena. Mainitusta säännöstä seuraa, että kahta lippua käyttävän aluksen tilanne on kansainvälisen oikeuden vastainen.

163 Edellä mainitun määräyksen sovellettavuudesta käsiteltävään asiaan on huomattava, että Yhdistyneiden kansakuntien merioikeusyleissopimus hyväksyttiin unionin puolesta 10.12.1982 tehdyn Yhdistyneiden kansakuntien merioikeusyleissopimuksen ja sen XI osan soveltamiseen liittyvän 28 päivänä heinäkuuta 1994 tehdyn sopimuksen tekemisestä Euroopan yhteisön puolesta 23.3.1998 tehdyllä neuvoston päätöksellä 98/392/EY (EYVL 1998, L 179, s. 1). Tämän johdosta mainittu yleissopimus sitoo unionia, ja sen määräykset ovat täten erottamaton osa unionin oikeusjärjestystä (tuomio 30.5.2006, komissio v. Irlanti, C-459/03, EU:C:2006:345, 82 kohta ja tuomio 3.6.2008, Intertanko ym., C-308/06, EU:C:2008:312, 53 kohta).

164 Näin ollen komissio oli oikeassa soveltaessaan asetuksen N:o 2454/93 68 artiklan 2 kohdassa säädettyä alkuperäsääntöä niin, että se otti huomioon Yhdistyneiden kansakuntien merioikeusyleissopimuksen 92 artiklan 2 kappaleessa olevan säännön. Täten, kun otetaan huomioon mainitun asetuksen säännöksen suhteellisen yksinkertainen tulkintatapa kyseisen yleissopimuksen – joka ei merkityksellisten tosiseikkojen tapahtuma-aikana ollut mitenkään uusi seikka – valossa, kyseessä olevaa säännöstöä ei voida pitää monimutkaisena. Kun lisäksi otetaan huomion tuojan ja tullivelallisen kokemus ja niiden kuuluminen samaan kalastusalan kansainväliseen konserniin, Espanjan kuningaskunta ei voi pätevästi väittää, etteivät ne olleet tietoisia kahta lippua koskevasta säännöstä ja siihen liittyvistä ankarista seuraamuksista.

165 Näissä olosuhteissa kaikki Espanjan kuningaskunnan argumentit, jotka kohdistuvat riidanalaisessa päätöksessä olevaan kahden lipun käyttämistä koskevaan toteamukseen, on hylättävä, mukaan luettuna sen väite siitä, ettei viejä ollut salannut sitä seikkaa, että kyseessä olevat alukset käyttivät kahta lippua. Sillä seikalla, että viranomaisille ilmoitettiin kyseisestä tilanteesta, ei ole vaikutusta sen seikan merkityksellisyyteen, että kyse oli edellä mainittujen sääntöjen vastaisesta toiminnasta (ks. edellä 162 ja 163 kohta).

166 Väitteistä, jotka koskevat tullivelallisen kokemusta alalta – mikä on Espanjan kuningaskunnan mukaan toteamus, joka ei estä komissiota peruuttamasta tuontitulleja, kuten sen ratkaisukäytännöstä ilmenee – on todettava, että näihin väitteisiin on jo vastattu edellä 128–133, 146 ja 149 kohdassa, koska on selvää, että kun otetaan huomion käsiteltävän asian olosuhteet ja erityisesti tullivelallisen kokemus alalta, sen olisi pitänyt toimia El Salvadorin viranomaisten tekemien virheiden suhteen huolellisesti, eikä se ole osoittanut toimineensa näin.

167 Sen seikan osalta, ettei edellä mainittu kokemus ole estänyt sitä, ettei tuontitulleja ole jätetty kantamatta Panamasta peräisin olevista tuonneista, edellä olevasta 152 kohdasta ilmenee riittävän selvästi, että alkuperän osoittaminen Panaman – joka kuuluu alueelliseen ryhmään II – viranomaisten laatimilla A-alkuperätodistuksilla ei mahdollistanut sitä, että tullivelallinen olisi tiennyt, olivatko A-alkuperätodistukset, jotka El Salvadorin viranomaiset olivat laatineet riidanalaisia tuonteja varten, asianmukaisesti laadittuja Panaman viranomaisten antamia todistuksia varten. Näin ollen Espanjan kuningaskunta ei voi johtaa tästä toteamuksesta minkäänlaista ristiriitaa komission päätelmässä, joka perustui kahden eri tosiseikkoja koskevan tilanteen arviointiin tullivelallisen suorittamien tuontien suhteen.

168 Täten on todettava, että komissio on ollut oikeassa todetessaan, että tullivelallinen ei ollut toiminut huolellisesti eikä sen täten voitu katsoa toimineen vilpittömässä mielessä tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamiseksi.

– Tulli-ilmoituksia koskevan säännöstön noudattamista koskevat seikat

169 Espanjan kuningaskunta väittää ensisijaisesti, että komissio ei ole eritellyt, mitä tullausarvoa koskevia säännöksiä ei ole noudatettu, vaan tyytyy toteamaan, että alkuperäsääntöjä ei ole noudatettu. Tällaisella toteamuksella ei sen mukaan voida osoittaa tulli-ilmoituksia koskevan säännöstön rikkomista. Espanjan kuningaskunnan mukaan tullivelallinen on esittänyt asianmukaiset tulli-ilmoitukset, jotka sisälsivät hakemukset tullietuuskohtelun soveltamiseksi ja jotka perustuivat tätä varten vaadittaviin todistuksiin. Sitä ei täten voida moittia siitä, ettei se ole toimittanut selvityksiä, jotka se saattoi kohtuudella tietää ja hankkia.

170 Väitteidensä tueksi Espanjan kuningaskunta viittaa OLAFin kertomukseen, jossa myönnetään, että saaliista voidaan yksilöidä saadut lopputuotteet ja unioniin tehdyt lähetykset, jotka sisältävät näitä tuotteita, eikä mikään viittaa siihen, että saaliiden alkuperää olisi mahdotonta yksilöidä. Unioniin tehdyt lähetykset sisälsivät Espanjan kuningaskunnan mukaan tuotteita, jotka olivat peräisin kyseessä olevien alusten – mutta myös muiden alusten – pyytämistä raaka-aineista. Tämän seurauksena

Espanjan kuningaskunta katsoo, että jos kaikki lähetykset olisivat sisältäneet tuotteita, jotka olivat peräisin useiden alusten pyytämien raaka-aineiden jalostuksesta, komission toteamus, jonka mukaan eräät saman A-alkuperätodistuksen nojalla toteutetut lähetykset eivät olleet tullausarvoa koskevien säännösten mukaisia, olisi mielivaltainen, koske kyseinen seikka pitäisi paikkansa kaikissa kuvatuissa tapauksissa.

171 Espanjan kuningaskunta väittää lopuksi, että voimassa oleva jäljitettävyysjärjestelmä mahdollistaa saaliiden alkuperän määrittämisen, koska OLAF viittaa nimenomaisesti tullivelallisen toimittamiin kertomuksiin jäljitettävyydestä, mikä osoittaa riittävän jäljitettävyysjärjestelmän olemassaolon ja mahdollisuuden erottaa kustakin lähetyksestä alkuperätuotteet muista kuin alkuperätuotteista. Lisäksi sen mukaan komissio myöntää 14.3.2014 päivätyssä kirjeessä, jonka viite on Ares(2014) 732193, että jäljitettävyys käsiteltävässä asiassa toteutuu, ja Espanjan kuningaskunta katsoo, että kyseinen kirje liittyy riidanalaiseen päätökseen, koska se sisältää arviointeja Tribunal de Cuentasin (tilintarkastustuomioistuin, Espanja) riidanalaisia tuonteja koskevista maksuunpanotoimista vuodelta 2009.

172 Espanjan kuningaskunta väittää vastauksessaan, että tulkinta, jonka mukaan aluksen rekisteröinti kahdessa valtiossa estää etuusjärjestelmien soveltamisen, esitettiin sen jälkeen, kun Espanjan viranomaiset olivat saattaneet päätökseen valtaosan jälkikantotoimista, joissa ei eroteltu alkuperätuotteita ja muita kuin alkuperätuotteita, jotka mainittiin samassa todistuksessa.

173 Espanjan kuningaskunta muistuttaa myös, että alkuperäsäännön noudattamatta jättämisen johdosta tullivelka voidaan todeta, mikä on tarpeen tullien peruuttamismenettelyn aloittamiselle, mutta kyse ei ole tällaisen peruuttamisen edellytyksestä.

174 Aluksi on huomattava, että riidanalaisen päätöksen 42 perustelukappaleesta ilmenee, että esittämällä alkuperätodistuksia, joista ei voitu selvittää tonnikalan alkuperää, tullivelallinen oli rikkonut asiaan sovellettavia tulli-ilmoituksia koskevia säännöksiä ja alkuperäsääntöjä.

175 On todettava, että edellä mainittu on ainoa seikka, johon tulli-ilmoituksia koskevan säännöstön noudattamatta jättäminen perustuu, koska komissio ei ole unionin yleisessä tuomioistuimessa pätevästi vastannut Espanjan kuningaskunnan väitteeseen, joka perustuu siihen, ettei tällaista noudattamatta jättämistä voida perustaa alkuperäsääntöjen laiminlyöntiin, joka Espanjan kuningaskunnan mukaan on lähtökohta jälkikantomenettelylle eikä seikka, jonka perusteella tulli-ilmoituksia koskevan edellytyksen katsotaan täyttyvän tai jäävän täyttymättä.

176 Tästä on muistutettava, että oikeuskäytännön mukaan tulli-ilmoituksen tekijän on annettava toimivaltaisille tulliviranomaisille kaikki sellaiset unionin ja kansallisissa säännöissä tarkoitetut tarpeelliset tiedot, jotka tarpeen tullen täydentävät tai aiheuttavat muutoksia asianomaisille tavaroille haettuun tullikohteluun (tuomio 23.5.1989, Top Hit Holzvertrieb v. komissio, 378/87, EU:C:1989:209, 26 kohta ja tuomio 14.5.1996, Faroe Seafood ym., C-153/94 ja C-204/94, EU:C:1996:198, 108 kohta).

177 Sitä paitsi, kuten oikeuskäytännössä on vahvistettu, tämä velvollisuus käsittää kuitenkin vain sellaiset tiedot, jotka tulli-ilmoituksen tekijä on kohtuudella voinut tietää ja saada, joten riittää, että tällaiset tiedot, vaikka ne olisivatkin virheellisiä, on annettu vilpittömässä mielessä (tuomio 1.4.1993, Hewlett Packard France, C-250/91, EU:C:1993:134, 29 kohta ja tuomio 14.5.1996, Faroe Seafood ym., C-153/94 ja C-204/94, EU:C:1996:198, 109 kohta).

178 Edellä olevista 61 ja 62 kohdasta ilmenee, että tuotujen tavaroiden alkuperäsääntöjen noudattamatta jättämisen toteaminen merkitsee käsiteltävässä asiassa tulli-ilmoituksia koskevan säännöstön rikkomista. Asetuksen N:o 2454/93 84 artiklassa säädetään nimittäin, että alkuperäselvitys esitetään tuontijäsenvaltion tulliviranomaisille tullikoodeksin 62 artiklassa säädettyjä menettelyjä noudattaen. Viimeksi mainittu artikla koskee kirjallista tulli-ilmoitusta. Siinä säädetään, että tulli-ilmoitukset on tehtävä tähän tarkoitukseen vahvistetun virallisen mallin mukaisella lomakkeella, ne on

allekirjoitettava, ja niissä on annettava kaikki tiedot, jotka tarvitaan tavaroille ilmoitettavaa tullimenettelyä koskevien säännösten soveltamiseksi, ja niihin on liitettävä kaikki asiakirjat, jotka tarvitaan tavaroille ilmoitettavaa tullimenettelyä koskevien säännösten soveltamiseksi. Tullietuuskohtelun soveltamiseksi tuotujen tavaroiden alkuperän johdosta tuojan on tullikoodeksin 62 artiklan ja asetuksen N:o 2454/93 84 artiklan mukaisesti liitettävä tulli-ilmoitukseensa paikkansapitävä A-alkuperätodistus.

179 On myös todettava, että – kuten komissio paikkansapitävästi väittää – tullivelallisen käyttämän jäljitettävyysjärjestelmän perusteella ei voitu määrittää kyseessä olevien merkityksellisten saaliiden alkuperää. Espanjan viranomaisten tekemät jälkikirjaukset koskivat ainoastaan muita kuin alkuperätuotteita ja tuotteita, joita ei voitu erottaa muista kuin alkuperätuotteista, ja täten mainitut viranomaiset myönsivät, että jäljitettävyys oli riittävä. Kuten komissio täsmentää, edellä 171 kohdassa mainitusta 14.3.2014 päivätystä kirjeestä ilmenee, että se koski ainoastaan tuotteita, jotka olisi voitu jättää jälkikannon ulkopuolelle, koska ne olivat alkuperätuotteita, jotka voitiin erottaa muista kuin alkuperätuotteista. Kokonaisuudessaan arvioituna kysymys tuotteiden jäljitettävyydestä koskee – kuten komissio toteaa – nyt käsiteltävää menettelyä aiempaa vaihetta, eli vaihetta, jossa tullivelka määritetään ja joka on kansallisten viranomaisten tehtävä, eikä tullien peruuttamiseen liittyvää vaihetta. OLAFin tarkastuspöytäkirjoista on lisäksi huomattava, että toisin kuin Espanjan kuningaskunta väittää, niissä tuodaan esiin jäljitettävyysjärjestelmän vakavia puutteita.

180 Komission ei myöskään voida tehokkaasti väittää tehneen mielivaltaisen arvioinnin esitettyjä todistuksia koskevista eri tilanteista, koska kuten edellä 152 kohdassa todetaan, kyse on useista tilanteista, jotka ovat objektiivisesti erilaisia ja joita ei voida rinnastaa toisiinsa.

181 Näin ollen ilman, että on tarpeen tutkia edellä 170–173 kohdassa mainittuja Espanjan kuningaskunnan tästä esittämiä muita argumentteja, joilla ei voida horjuttaa toteamusta siitä, että tuotteiden mahdollinen jäljitettävyys ei koskenut nyt kyseessä olevia tuotteita, eikä johtopäätöstä, jonka mukaan komissio ei ole tehnyt mielivaltaista arviointia, toisen kanneperusteen käsiteltävänä oleva väite on hylättävä ja täten toinen kanneperuste sekä käsiteltävänä oleva kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

182 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

183 Koska Espanjan kuningaskunta on hävinnyt asian, se vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se velvoitetaan korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut sen vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Espanjan kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Euroopan komission oikeudenkäyntikulut.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Julistettiin Luxemburgissa 15 päivänä joulukuuta 2016.

Allekirjoitukset

Sisällys

Tosiseikat 1

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset 5

Asianosaisten lausumat 5

Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu hyvää hallintotapaa koskevan oikeuden loukkaamiseen asetuksen N:o 2454/93 872 a artiklan yhteydessä 5

Toinen kanneperuste, joka koskee tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan rikkomista 10

Sellaisen väitteen tutkittavaksi ottaminen, joka koskee tullivelvollisen aiemmin esittämää hakemusta tuontitullien peruuttamiseksi 10

Tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa olevien edellytysten kumulatiivisuus 11

Virheen havaitsemattomuus 12

Velvoite tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan muiden soveltamisedellytysten täyttymisestä 14

Tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan muiden soveltamisedellytysten täytäntöönpano .. 18

– Tullivelallisen vilpitöntä mieltä koskevat seikat 18

– Tulli-ilmoituksia koskevan säännöstön noudattamista koskevat seikat 24

Oikeudenkäyntikulut 26